

« БЪЛГАРИЯ » издава въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме и вѣтъ отъ Цариградъ 40 бешл.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които си отнасятъ до редакцията надписватъ ся до Драгана Цанкова.

Лцата у които сѣла подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ Нищо не ся плаща за какво то ся вѣсти въ « България »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Паш. Галата.— Въ Търново Г-на П. Кесимовъ Шимъзъ г-на Матео Гачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Илєвѣтъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сивова, въ Казоферъ у г-на Х. И. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ избогъ г-на Георги Мирангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Йотровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Саву Диноски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на Н. Янакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хасковъ у г-на Христодула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Сивліево у г-на Мишля Раткова, въ Бургасъ у г-на Койля Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраиля у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ и Сѣд. въ Букурещъ у г-на Ивлича Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

БАНКАТА.

(Продълженіе отъ предишнѣтъ листъ)

« Слѣдователно, както рекохми, нѣ ще изправимъ (напримѣръ) за единъ миліонъ лири кайме. Първата полза за васъ, правителства, ще бѣде дѣто нѣ ще ви дадемъ на заемъ отъ това кайме, напримѣръ за 100 хиляди лири, съсъ една малка лихва, лири които ще ни са заплатятъ на свършеніето на контратътъ. Съсъ останалото кайме напримѣръ отъ 900 хиляди лири, нѣ ще правимъ търговія, и това си нарича *дѣйствиѣта на банката*. Ще си туримъ агенти (хора) по поголѣмнѣти градове които ще вършатъ сжщото щото вършимъ и нѣе тука. Ще шконтарисуваме полици отъ добри кѣщи и били и полици отъ малки сигурни търговци. Ще купуваме за наша смѣтка стоки за изнасяніе, ще даваме пари на заемъ на които иматъ стоки осигорени, разумѣва са таквизи, които не са развалятъ, метали, вълна, коприна. Нѣйпослѣ ако вѣе правителства имате да земате отъ казити си пари, можатъ да ги даватъ на нашити агенти, и нѣе ще ви ги платимъ тука, или и иначе. Нѣ само това ще бѣде за ваша полза, нѣ найголѣма полза е че пари ти ще са умножатъ въ царствата ви, и за-ото нашето кайме ще има сѣкоги

сжщата цѣна, сжщиятъ курсъ, тогази въ търговіята ще има по много увѣреніе и по голѣма дѣятелность. Както вътрешната, така и външната търговія ще са умножи, а отъ това и вашити подданици ще са убогатятъ, а като са убогатятъ тѣ, и вашиятъ приходъ порастува и отъ данѣкътъ и отъ гюмрюцити.

» Нѣ за да могатъ да са извършатъ тѣ, нѣе трѣбува да ви предложимъ и слѣдующити условія:

» Първо. Въ сѣко царство дѣто стане една таквази банка, правителството трѣбува да са задѣжи, додѣто сжествува банката, да не изважда никакво кайме. Има двѣ причини за това: първата е, че ако правителството извади кайме, разумѣваса че цѣната на това кайме ще са измѣнява, така щото ако сми дали на заемъ нѣкому отъ търговцити парп, може той да иска да ни заплати съсъ кайме на правителството, и правителството като ще ни плаща лихвата или друго плащаніе ще иска да ни плаща съ каймето си, и това ще повреди банката, защото каймето на правителството нѣма злато или сребро, съсъ което да са заплати, както нашето кайме. Втората причина е, че правителството като извади и то кайме отъ което сѣкоги изгубува, не може да са увѣрятъ у кефиликътъ му, когото

то е дало, за каймето на банката.

» Вгоро. Лирити като са турятъ въ касата на министрътъ на финанційги и като отредени за да може да са шконтарисува на сѣки часъ каймето на банката, споредъ тая гаранція коймето на банката ще са почита по много отъ златото и отъ среброто, защото е за носеніе по лесно, и не може са умалыва както монетата лошава хора я рѣжатъ или изваждатъ отъ тежината ѣ. Слѣдователно твърдѣ рѣдко ще са иска монета за каймето на банката, и лирити ще останатъ почти небутиати. За да не остане и тоя капиталъ безъ полза, правителството, като кефиликъ и като ще може да прегледува що върши банката, да позволи на банката да употреби и тѣ лири, както и каймето. За да са извърши това, ето напримѣръ какъ може да са съгласи:

Като останатъ у касата небутиати напримѣръ 200 хиляди лири отъ капиталътъ на банката (напримѣръ съсъ 1 миліонъ лири), за да са шконтарисува каймето на банката, и 100 хиляди напримѣръ дѣто банката дава на заемъ на правителството, останалити 700 хиляди лири можатъ и тѣ да са употребятъ въ търговія, на примѣръ да са даватъ на заемъ съсъ залогъ, или съсъ кайме отъ друга банка, и сичкого това разумѣваса ако бѣде сигерио.— Нѣ о-

тъ друга страна, може да са случи. че останалите 200 хиляди не достигат за да са шконтарисува, въ такъвзи случай, банката ще има на располо- женіето си кредитъ въ паятата, защото съки мѣсець или съки три мѣсеца бан- ката ще обнародува билансъ, който ще бъде потвърденъ отъ чиновниците на правителството, които сж отредени да нагледувагъ дѣлата на банката; въ и ако не намѣри кредитъ у паятата, банката може и тя да даде залозиги които има, за да земе монета и да има съ какво да шконтарисова.

Въ Контратъгъ на банката може да са приложи още и слѣдующето предложене, които може да бъде по- лезно и за банката и за правителството. Като работи съ капиталъгъ си, бан- ката ще печели, за това тя може да направи и това условіе, за да може до дѣ са свърши контратъгъ да притури на капиталъгъ колкото ще, и да изва- жда кайме за онова, което притури, разумѣва се споредъ гореказанити У- словія. Съсъ това притуряніе на ка- питалъгъ, и правителството ще са по- лузува, защото банката ще може да му даде на заемъ по голѣма сума (сирѣ- чъ по много отъ 100 хил. както ре- кохми по горѣ) и търговията ще са умножи. Най сѣтигъ, като банката оти- ва добръ, и контратъгъ може да са под- нови още за по много врѣме отъ кол- кото е било отредено отъ първо.

Съсъ това разказуваніе ные ми- слимъ да дадохми една идея за да са познай що е банка. По многото бан- ки въ сичкити държави сж основани по тоя начинъ. И сѣкоги една таквази ра- бота я задава една компанія отъ бан- кери или съсъ своягъ само капиталъ или, ако не ѝ достига нейніягъ капи- талъ, събира единъ капиталъ съ акціи (хосе). Таквизи банки сжществуватъ въ сичкити европейски царства, въ А- мерика и дору въ Азія, въ Индія. Въ нѣкой царства има по нѣколко таквизи банки; въ Америка, на примѣръ въ съединенити шгати въ сѣка каза има по една или по много банки. Най до- брити банки, сирѣчъ онія на които по

много сж увѣряватъ, сж тія за които е станѣло кефимъ правителството, защото то отговаря и сѣкоги нагледува да не стане злоупотребе. По малко сигорни сж онія банки които принадле- жатъ на правителството, защото пра- телството нѣма кой да го нагледува и могатъ да ставатъ злоупотребе. Нѣй малко сигурни сж онія банки, за кои то не е кефимъ правителството и отъ тѣхъ има много които сж фадирисовани на примѣръ наскоро въ Америка, и са видѣли че нѣкой отъ тія банки сж нѣ- мали никакъвъ капиталъ а само съсъ акціи.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- СКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 8-врія 25/6 1860

Всяки желай доброто, всяки иска да го подкрепи; но всяки не знай какъ да го у- крѣпи. Сжщото това днесъ сж случва за на- шего народно періодическо списаніе—Книжи- цити—Необходимото това списаніе днесъ сж кодебай и сж нахожда въ зло състояние по причина на недостойнството на неговити у- правители. Отъ нѣкой врѣме сж е родилъ е- динъ въпросъ, който още не сж е рѣши- лъ—и ще сж рѣши, сѣкимъ, съ погребленіе то имъ. Настоятели, управители, както и редакторъгъ имъ сж сж гудили, види сж то- ва намереніе. Тоя въпросъ ето на какво сж състон:

Преди врѣмя ако помнятъ читатели, Г. Бурмовъ сж дозволи да вѣдѣти една статія въ която докачеше, безъ правда сѣкаме, нѣ- кое лице. Лицето това пожела чрезъ сжщото періодическо списаніе пакъ да сж отговори. Отговоръгъ този е умѣренъ и никакъ не до- качителенъ, както статіяга на Г. Бурмова, при това надзирател ти не го приематъ нито позволяватъ да сж вѣдѣти. Опровергательгъ като сж научава това, отнасе сж до цензу- рѣгъ, който е Г. Раковъ, и го моли ако е прилично по законити ценсурски, да го вѣдѣ- сти за да може да сж извини предъ народъ- ть. Това логическо предложене е справед- ливо и ценсуръгъ по правата си, излага на надзирателити че трѣба да сж вѣдѣти; въ противенъ случай идущата книжица не може сж разда. И това сж случва сега. Надзира- телити обладани отъ егоизмъгъ си и по- стояни на инатъгъ си, чуваме че казватъ; ние приспичае книжицити, но пакъ не отстъ-

пваме. Само отъ това поведене може да за- ключи сѣки на какви рѣци сж подпаднали книжицити, какви хора ги управляватъ, хора които не на законъгъ царскій сж повиняватъ не на логическото естествено разсжждение, какви може да бждатъ? (1) Отъ търговци—и тѣ не достаточни, какво може да сж чака за едно таково дѣло: търговецъ да управлява учебно періодическо списаніе е подобно на воденчаръ сахатчилжкъ да прави. Жалко за любороднити онези българи които сж сж по- трудили да устроятъ това народно добро!

Книжицити сж народни, сега веки тѣ не сж освѣтъ монополни, защото кога едно на- родно общо нѣщо зема една часть, то веки не е народно; народно сж казва онова косто запазва справедливо честъта на сѣкого бъл- гарина. Г. Бурмовъ че е редакторъ може да пише своити си глупости както ще—а друга ти справедливо да сж сж овговарятъ, не могатъ—защо? Както г. Бурмовъ сж заплаща, тѣй и всякъ абонатинъ заплаща да чуй правото на едното и на другито, слѣдователно имъ г. Бурмовъ трѣбва даромъ да списва, или абонатити да не плащатъ за да непредвар- ватъ. Членовѣгъ на това періодическо спи- саніе иматъ право да изискатъ чинность-та му.

Въ това расположение сж нахождатъ по настоящее книжицити—та ще видѣтъ—или безъ врѣмя ще издахнатъ или ще сж доча- катъ опредѣленіягъ часть който не е да- лечъ, да сж погребатъ отъ инатъгъ на его- истити.

— Съобщаватъ ни че нашити любородни българи въ Ибраила подарилъ г. Раковскому 400 жылтици за да го улеснятъ въ печатъгъ на неговата издадена книга подъ заглавіе «О Асеню първому». За признателность на това дѣло, Г. Раковски не въсприелъ да пра- ти ни една книга на тѣзи любородни. Ако за първото не сж съмѣтваме, за второто сж увѣрени; защо биографията на Г. Раковски е цѣла отъ такива примѣри.

Нашити любородни Ибраилци ако сж сж знамими тукъ, тѣ сж сж поведи отъ важно то заглавіе на неговиягъ трудъ (което нѣкъгъ не сжществувва въ списаніето му), и отъ по- ложителното негово отношеніе, което е на видимо само такова.

Да не подпаднатъ подъ тая измяма, наши ти тамо българи трѣбаше да сж напомнятъ неговото напредно обхождение, неговото до- тогива занятіе, и най паче да дадатъ вни- маніе на неговото учене; защо за предѣтъ тѣ за когото той сж наелъ, трѣба да е нѣ- кой добръ филологъ, който да е свършилъ куръ

съ въ нѣкоя Академія. Г. Раковски, ученикъ на Куручешменското школо, престина отъ неговото добронравно поведене, безъ врѣме; отъ тогава той различни занятія употреби, а нѣкога учебна часть; отъ малко време тукъ ето го филологъ, историкъ, Археологъ фило-софъ. Ние не щемъ да кажемъ че г. Раковски нѣма естественъ дѣрба за това, но, не е придобилъ потребнитъ матеріалъ — и тѣй далечъ е да бѣде филологъ.....

Ако нѣкой достоенъ и свѣстенъ българинъ, вмѣсто г. Раковского, бѣше прибѣгналъ при нашити любородца за едно такова дѣло явно че не щеше да сполучи; защото неговата совѣсть не щеше да му позволи да прикажи ни въ думити си, ни въ употребителнитъ си способи съ които може да ги склони, но просто щеше да имъ изложи какъ то си е работата.

По този простъ и истиненъ начинъ явно е че нашити българци ся май нескланятъ, за това г. Раковски, като имъ знае вече окултъ, употребилъ способъ съ когото да ги склони и сполучилъ съ разликата че неговитъ подкрѣпителни не сполучила — това е излишно за него.

— Забѣлежавали ни са много пѣти и ни бѣлежатъ и сега че много полезни и потребни напечатани книги не са харчатъ. На това причината е че народътъ още не е въ състояние да проумѣе ползата на сѣка книга. Но учителити които сѣ поставени възъ напредваніето на това дѣло трѣба да ся трудятъ, като видятъ една полезна книга, да ѝ разпространяватъ употребеніето — и най паче на книгити които служатъ за преподаваніе въ школитъ. Защо то ка въ да искаме да напредва нашата книжина като ние, които са занимаваме съ нея не ся трудимъ да я разпространимъ? И отъ какво може писателити да ся потканятъ за да издаватъ другъ — освѣтъ отъ това само? За това Г. Г. учителити не трѣба да сте монотонически само въ вашити мнѣнія, но трѣба да сте електически; като видите една добра и полезна книга да подканяте да сѣ разпрѣснати по ученицити както и по другити които любятъ писмата; защо тѣй може да сѣ развѣятъ умственити наши чувства по скоро; и тѣй може просвѣщеніето да узрѣе по скоро между ни. Слѣдователно врѣме е вече и ние, както другити народи, да взѣмемъ въ туй необходимо за единъ народъ, който желай да напредва, поприще. Който работникъ иска да е искусенъ много малко въ занятіето си, той трѣбва да има и потребити сачева; тѣй и който желай да му ся развѣятъ умственити сили, трѣба да има различни книги.

— Сѣбощаватъ ни отъ Шуменъ че отъ какъ Венеаминъ ся е отдалечилъ отъ тоя градъ, гражданити повече съгласни сѣ сега отъ колкото когато былъ той центрътъ който бѣше той на тарафити изчезналъ.

Въ това ние не ся съмнѣваме че е тѣй: зашо духовнити духове, както сѣ расположены днесъ вмѣсто миръ, тѣ сѣкоги докарватъ раздоръ. Това днесъ като е очевиденъ примѣръ за насъ, трѣбва за напредъ да глѣдаме да имаме съгласіе, постоянство и любовь за да ся отиървемъ отъ беззаконнитъ тѣзи фанатариоти. Шуменъ който е единъ отъ главнити градища, надѣваме сѣ че първи той ще даде поведителното това примѣрно правило. Безъ това нека бѣдимъ увѣрени чи нищо не можемъ направити. Това като ни заслужи за благополучіе въ тѣзи обстоятелства, ще ни заслужи и да можемъ да си наредимъ училищата както трѣба, отъ които напредваніето на просвѣщеніето зависи което е самото наше спасеніе.

— Увѣриватъ ни отъ Черпанъ че тамо ся нахожда нѣкой си панколу който непрестанно съ фанатотскія си духъ върши различни мисевирѣци възъ хората, не е подоленъ отъ казанлъшкити владышки беклиниъ поитъ Гърди, той наклеветява безъ правда нѣкого си отъ Ески-Заара на пловдивскитъ владыкъ и го призовава въ врѣме на черпанскитъ панайръ въ пловдивъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ШУМЕНЪ 17/29 8-врія 1860.

Господине Редакторе на „България“

Земамъ честь да Ви събѣща безпристрастно нѣколко новини отъ града ни, зачото доволно врѣмя не ви самъ писалъ и ничто не упоменѣхте въ вѣстника си за новини отъ Шуменъ.

Начевамъ отъ владыката Венеаминъ; той като бѣше ся натоварилъ въ село Върбица на тамо живущаго татарскаго Султана и като сѣде доволно врѣме на конякъ му въ Върбица за да сѣ прихрани, зашото бѣше изгоненъ и изъ Котелъ, чювами че отишелъ на Варна при побратима си и сослужителя си въ българогоненіе и развращеніе варненскаго Морфари. Той—Венеаминъ си дигна отъ

тука чоковети. По напредъ отидоха на Варна женити му, които бѣ завелъ по Котелъ а най сѣтихъ на Върбица пешкешъ. Завчера ся дигна и отиде на Варна съ жена си зетя на Венеаминъ деспота зачото той деспотъ бѣлъ жененъ поитъ и като умрѣла попадіята му станалъ архіе, ей.

И така откакъ стана Венеаминъ отъ Шуменъ сѣургюнь (заточеніе) кенди табіяти и ле рахатъ са Преславската епархія и града ни; доктъ былъ тука гражданити сѣ караха зачото едни бѣла неговъ тирафъ а други националисти. Напримѣръ еди-кой му былъ тарафъ за да глѣбятъ наедно съ него и да раскошествовать и еди-кой чернотушникъ го захищавалъ, че ушъ Венеаминъ за деспотското си вліяніе щѣлъ да му спомогни за еди-коя лавія. Да но да имъ е сетнина на грѣкити владыци и челеби въ Прѣславската епархія!! Дай Боже!!! Съгласіе!!

Благодареніе кажемъ на Г. Х. Стоянова той е подпомагалъ на владыты шумненци, и всичкити граждани и епархіоти за да ся изгонятъ грѣкити владыци, за туй мнозина отъ старити му пріатели бѣха го напразили. Истина тоя родолубецъ тепло предстоява и за училищата българскы и е много народенъ българинъ и има голѣма почеть и отъ българци и отъ Турци и отъ Европейци, които като пѣтишествуватъ ся гостоприематъ отъ него съ рѣкомандаціи отъ консулы и проч. Всѣкой който е позналъ отъ близу може да свидѣтелствува по бога за неговото любородіе, помаганіе за народнитъ работи и заведенія за неговото добродушіе и привѣтливостъ.

Прочее чернотушникъ Г-въ Х. Х. Х, нѣмаше правдъ да блядослови какъто въ Австрия така и въ Турно-Северимъ за еди-кого и за еди-кого. нѣ, Господине, нѣ, бѣлото не става черно, нито черно-то бѣло, дѣла-та показватъ челоуѣка какъвъ е, а нѣ думи-ты.

Училища-та въ Шуменъ отиватъ добръ граждани-ти и ученицы-ти сѣ благодарни отъ учители-ти, зашото Г-да Учители-ти А. П. Гранитскій, Дотри Поповъ Войниковъ, Анастасъ Ивановъ Блюларовъ, Медмедъ ефемя въ горне-то Училище саѣдуватъ съгласно чинно и порядочно предація-та си, а въ взаимно-то Н. И. Бацаровъ и Теодоръ Бойчовъ. Природна-та Исторія не ся прѣдава вече, (сирѣчь по колко години живѣятъ магарета-та и подобни-ты имъ); Г. А. П. Гранитскій сѣди за по-добръ да ся уиножи вѣсто нежъ прѣдаваніето на Френскій; и вѣистинна гая природна Исторія е

остатка от уроци-ти на Г-да Йосифа Милановича и Г-да Савва Х. Милева Доброплодниаго, кои-то като високо-учени човѣци прѣдаваха въ Шумнянскъ-тъ Полу-гимназіѣ — Гимназіѣ — високи работи и Фабрики и извадиха много чираци.

По Царскъ заповѣдъ въ Шумнянъ ся устрои Теджаретъ-хане [официално търговско сѣдлище]. Членове-ти сѣ Турци, Българе, Армен и Евр. и получаватъ Маашъ [заплата] отъ Правителство-то.

ЧИРПАНЪ 19-8вріѣ

Съществувалъ въ тоѣ градъ единъ интригантинъ, векилинъ-тъ владишки Панчо Панкоглу, който не е по доленъ отъ покойникъ-тъ казанлъшки велзевулъ попъ Доча и отъ Живиятъ му събратъ попъ Гърди. Тоѣ Панкоглу е толко гонителъ на сичко което е Българско и толко привързанъ къмъ сичко що то е фанариотско що то горвото сравненіе ми сѣ виднъ точно. Едно пѣщо само ще покажи фанариотската му жилка.

По Чирпанскія-тъ панаиръ сѣ намираще тука между други единъ младъ Железничининъ, на пия г. защото г. открива предъ народъ-тъ фанариотскити интриги, лукавства, безаконія, Панкоглу го наклеветилъ на Пловдивскія-тъ фанариотинъ Палея а тоѣ послѣдникъ-тъ на Н. П. Азисъ паша. Н. П. пратилъ запитіета до чирпанъ за да дигнатъ рѣченикъ-тъ младъ. Въ часъ-тъ на отвореніето на панаиръ-тъ той послушалъ заповѣдта на честникъ-тъ управителъ и сѣ принудилъ да иле въ Пловдивъ.

Тако що да види? Противникъ-тъ му Палея пиянъ пласка и го клевети че билъ безбожникъ, протестантинъ ... и други. Някой разумни граждани вѣзли посредъ и фанариотинъ-тъ сѣ безчестно посрамили.

Въ селото Буруисусъ и Трюкюшлий Палея земялъ по 4,500 гроша-ферманъ парасъ зъ черковити имъ, които тѣжмели да съградятъ съ 3000 гр. —

Еритонъ освятилъ въ Чирпанъ, на 14 Октомврія църквата св. Архангела. Някой млади откраднали ризъ-та на освещеніето. А той лѣкомъ за пари извадилъ носните си кърпи, раздралъ ги и ги раздалъ за пари. Малко останало да го биятъ защото челъ и гръцки.

Х. Захарія княжески е ортакъ съ Пача Панкоглу. Той вродилъ на чирпан-

ци малки свѣтилници за престолъ за 220 карбовни като си хваналъ и 80 Карбовни кирія отъ Одеса до тука.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Отъ денъ на денъ са потвърдѣва, че варшавското вижданіе нѣмало е за цѣль да прави съюзъ противъ нѣкоя държава. Обаче ошѣ нѣма точни извѣстія за слѣдствіята на това събрание. По многото мнѣнія сѣ въртятъ, както рѣкохми въ предниги си листове, върху средствата, които могатъ да докарать едно скоро рѣшаваніе на италійскити работи, като сѣ основатъ на упазителниги начала.

Колкото и да е имало за основа италійскія-тъ въпросъ, варшавското вижданіе трѣбува да е разгледувало и други въпроси, които немогатъ да сѣ по малко важни отъ италійскія-тъ. Отъ сичкити тѣ въпроси, които предполагатъ е и въпросъ-тъ за едно измѣненіе на Парискія-тъ трактатъ отъ 1856. Толко съ по много вѣруватъ на тая мѣла, защото единъ руски вѣстникъ, *Часъ*, говорилъ върху тоя въпросъ и увѣрявалъ, че прускія-тъ министръ на външнѣ-ти работи, Г. Шлайницъ, билъ накаранъ отъ англійското правителство да покажи мнѣніето на това правителство върху тоя въпросъ. Това измѣненіе щѣло ушъ да стане въ членъ-тъ на трактатъ-тъ който сѣ отнася за флотата, която Россія бѣше накарана да улаи въ черио море. Царіети, прилагатъ, ушъ были съгласни да отърватъ руското правителство отъ сичкити които му сѣ турени за тоя предметъ.

За потвърденіе, че цѣльта на варшавското вижданіе не е была за да стане съюзъ противъ нѣкоя държава, която казуваха да е Франция, нѣе привждами думити на полвинъ официалниъ-тъ францушки вѣстникъ, *Конститусьонель*:

„Въ часъ-тъ когато варшавското вижданіе дава мѣсто на толкози тѣкуванія нашиги читатели ще научатъ съсъ интересъ че императоръ, Напо-

леонъ пріе едно саморѣчно писмо отъ императора Александра.

„Нѣе вѣруваме да знаемъ, че, въ това писмо, Н. В. Рускія-тъ императоръ самси опредѣлява характеръ-тъ на събраніето на царіети, кое-то стана сега въ Варшава, щото да отмахни съко неприятелско значеніе противъ Франция.“

Увѣряватъ че Жонъ Русселъ, англійскія-тъ министръ на външнѣ-ти работи наскоро пратилъ на Петербургскія-тъ кабинетъ една нота, която изказала мнѣніето на британското правителството за италійскія-тъ въпросъ. Споредъ тая нота, Англія ушъ припознава съвършенното право на Австрія върху Венеція, нъ тя ушъ обявява че върху сичкити други части на Италія правото за несмисаніе трѣбува да сѣ извърши отъ Европа съсъ единъ най съвършенъ начинъ. Нъ при сичкото това увѣреніе, отъ друга страна постоянствуватъ да казуватъ, че Австрія ще сѣ намѣси въ Италія. Нѣе говорихми за приготвяніето на Австрія покрай италійскити граници. Това приготвяніе сѣ продължава, и дору увѣряватъ че то става, защото Австрія сѣ готвяла да иска отъ Сардинія да извади войскити си отъ папската държава и отъ двѣти Сициліи. Исканіето на Австрія ушъ ще сѣ основава върху едно право за смисаніе, което тя е придобила по слѣдствіе на сичкото право, което си го е зела Сардинія, и заключава съ исканіе то на основниги турени на вилафранга.

Отъ друга страна въпросъ-тъ за единъ конгресъ дѣто да сѣ рѣшатъ работити на Италія фана да сѣ утвърдява. Единъ францушки вѣстникъ извѣстява че памѣстникъ-тъ на рускія посланикъ въ Паризъ пріелъ отъ Варшава една телеграфическа депеша, съ която руското правителство му извѣстява че основата за единъ конгресъ е пріета, и му прилага да събщи това дѣто трѣбува. — Единъ бѣлѣкъ ошѣ за желаніето на единъ конгресъ отъ страната на Фран-

ция, за Италийскитъ въпросъ, показува се отъ единъ членъ на французскитъ полвниъ официаленъ вѣстникъ, „Конституціонель“, Като испита французката политика въ Италия, видовети които тя за, доброто посрѣшнуваніе, което ста на отъ общото мнѣніе за системата слѣдована отъ императора, система първо похулена, послѣ пакъ добръ посрѣшната, най послѣ поискана защото той съедини кабинетити, които му бѣха най много противни, членътъ заключва съ оправданіето на императорската политика и съ едно ново прогласяваніе за да са събере единъ конгресъ. Ето долнитъ редове които свършуватъ тоя манифестъ на французскитъ вѣстникъ. Тѣ ще дадатъ една идея за общитъ смислъ на тоя членъ и ще истъкуватъ шазаніето което е той причинилъ:

» Италия наредена и силна отъ сега е единъ европейски интересъ, и Европа като го потвърди съсъ единъ актъ на своята висока власть, ще са покаже колкото предумотрителна толкосъ и праведна. »

Втрешното състояніе на Италия са намира на същото положеніе. Неаполскитъ царъ францъ отъ денъ на денъ зема дързостъ и са държи яко. Отъ друга страна гласовети продължаватъ да сж за въ полза на Сардинія.

Новинити отъ Виена искатъ да увѣрятъ че въ сичкити мѣста на Австрійска държава са приелъ съ голѣма радостъ манифестътъ на царътъ. Нъ колкото и да увѣрватъ за радостта, виенскити вѣстници не могатъ да примѣчатъ и негодованіето на Маджарити. По сичкити мѣста было заповѣдано да стане илюминация, и у Пеща като фанали да паятъ свѣщи по прозорцити, джамовети на тія прозорци са видѣли счупени съсъ камани фърлени отъ сътътъ.

Много пати казаха, че нѣколко царства протестували за влизуваніето на Сардинскити войски въ Неаполското царство и въ папската държава. Нѣкои отъ тія царства, както Испанія стилили подадечъ; тѣ си ди-

гнади и посланикътъ отъ Туринъ. Европейскити журнаи обнародваха една нота, която пруското правителство ираща на посланикътъ си въ Туринъ, нота, която е като отговоръ на сардинскитъ меморандумъ относително за влизаніето на Сардинія въ папската държава. За забѣлжваніе е, че тая нота е пратена отъ Кобленцъ, 1-13 Окт. почно по врѣмето когато англійскитъ и прускитъ министри имаха конференция, за която говорихми въ преднитъ листове. Ето тая нота:

» На Н. П. Г. Контъ Брасіе де Сенз-Симонъ въ Туринъ.

» Кобленцъ, 1-13 Октом. 1860.

» Господине Конте,

» Правителството на Н. В. Сардинскитъ царъ, като ни събщи чрезъ министрътъ си въ Берлинъ, меморандумътъ отъ 12 Септември, види са само да иска да ни накара да му обадимъ за впечатленіето, което неговити послѣдни дѣйствія и началата споредъ които то поиска да ги оправдай, направиха на кабинетътъ на Н. Ц. В. князьтъ-регентъ. Ако едвამъ днесъ отговорями на тая постѣпка, В. П. ще е можилъ да оцѣни на прѣдъ причинити на тая постѣпка. Защото, отъ една страна, той знае колко нѣ желаемъ да упазимъ добрити сношенія съсъ туринскитъ кабинетъ и отъ друга, основнити правила на нашата политика сж твърдѣ явни предъ умътъ му щото да е трѣбувало да предусѣти голѣмата развала на началата, която съко истъкуваніе трѣбуване по пужда да види мѣжду насъ и мѣжду правителството на царъ Виктора Емануила.

» Нъ въ присѣтствіето на ходѣтъ, колкото отива по бързъ, на приключеніята, нѣ не можемъ да продължимъ едно мълченіе, което бы могло да даде мѣсто на скърбни неспоразумѣнія и да върли една лъжлива свѣтлина върху нашити истински чувства.

» Слѣдователно за да предварѣ

смѣшши оцѣненія, по заповѣдъ на Н. Ц. В. Князьтъ-регентъ ще ви изложѣмъ безъ запаза начинътъ споредъ който нѣ гледами послѣднитъ дѣйствія на сардинското правителство и началата развити въ горѣказанитъ му Меморандумъ.

» Сичкити доказателства на това писмо излизатъ до Началото на свършеното право на народности ти. То са знай, нѣ сме далеко отъ да исками да отказувами голѣмото струваніе на народната идея. То е побудителната причина, съществена и високо повѣрена, на нашата политика, която, въ Германия, ще има съкоги за цѣль развитіето и съединеніето на народнитъ сили въ една наредба по силна и по твърда. Нъ, като дава на началото за народностити една голѣма важность, пруското правителство не може отъ тамъ да исчерпи оправданіето на една политика която бы отказала почетѣтъ, който е потребенъ на началото на правото. Напротивъ безъ да гледа за неподобни тія двѣ начала, то мысли, че само чрезъ законнитъ пѣтъ на реформити и чрезъ почетѣтъ на едно правилно правителство да осществи законнитъ желанія на народити.

» Споредъ сардинскитъ меморандумъ, сичко трѣбува да отсѣпни на изискуваніето на народнитъ желанія, и сѣки пѣтъ като общото мнѣніе са обяви въ полза на тія желанія, властити които съществуватъ не трѣбува освѣнъ да напуснатъ властѣта си предъ едно таквози обявеніе.

» А пакъ, едно правило, только диаметрически противоположено на най началити правила на хорското право не може да са приеме безъ най важни опасности за тикнината на Италия, за политическото равновѣсіе и за мирътъ на Европа; ако го поддържатъ, тогава оставатъ пѣтътъ на реформити за да са фърлятъ въ пѣтътъ на революциити.

» Обаче, като са опира на свършеното право на италийската народность, и безъ да предлага никаква причина правителството на Н. В. Сардинскитъ

царь поиска отъ свѣтіятъ прѣстолъ ра-
спущаніето на войскити не италиенци,
и безъ да чака дору отказваніето на
тоя послѣдніятъ, то нападна на папска
та държава, на която на тоя часъ за-
нимава по голѣмата частъ.

«По тая сжщата причина, подиганія-
та които избухнаха по слѣдствие на
това нападение сж подържаха; войската
която върховніятъ първосвященникъ
бѣше събранъ за да упаци общіятъ
редъ удари са и са распиля. И безъ
да са въспре въ тоя пѣтъ по който
то слѣдува противъ международното
право, Сардинското правителство даде
заповѣдъ на войската си да премине
на много мѣста граници на неапол-
ското кралѣвство, съ повѣренна цѣль
да доде на помощ на подиганіето и
да заложн военно земята. Въ сжщото
врѣме, сардинскити камари уловиха са
за единъ проектъ на единъ законъ кой-
то клони да извърши нови присъеди-
ненія споредъ всеощо жребеніе и тѣй
да пригласи италианскити народи да
пръвзгласятъ формално паданіето на
князозете си»

«Споредъ тоя начинъ сардинското
правителство като са склонява за на-
чалото на несмисаніето въ полза на И-
талия, не са остава предъ най пре-
стѣпнитѣ развали на това начало, въ
сношеіята си съсъ другити италијски
държави. Повикани да са изразимъ
върху таквизи дѣйствія и таквизи на-
чала, ние не можемъ освѣтъ да ги о-
плачимъ дълбоко и усърдно, и ние
вървуваме да изпълнимъ една голѣма
дѣлностъ да изразимъ съ единъ най
ясенъ и най формаленъ начинъ не-
удобряваніето и на тѣя начала и на упо-
трѣбеніето, което мыслятъ да му да-
датъ.

«Като ви пригласявамъ, господише
Конте, да прочетете настоющата де-
пеша на !. Конта Кавура и да му
оставите копія отъ нея, земамъ слу-
чай да ви повторѣмъ увѣреніето, и пр.
и пр.

Шлайницъ.

Варшавско то вижданіе са прекъ-

снало безъ време по причина на но-
вината че майка му на Императора А-
лександра била тешко болна (споредъ
една телеграфическа депеша дошла у
Цариградъ, тя умряла минѣліятъ че-
твъртъкъ). Царьтъ тутакси оставилъ
полската столица и тръгналъ на 14-
26 Окт. за Петербургъ, а до вечеръ-
та сж си отишли и австрійскіятъ и
прускіятъ царіе.

Споредъ по новити извѣстія веке е
пріетъ отъ сичкити царства конгресъ-
тъ за нарежданіето на Италийскити ра-
бсти. Европейскити вѣсници са зани-
маватъ сега да испитѣтъ дали конгре-
сътъ ще са ограничи само съсъ ита-
ліскити работи, макаръ и да има между
тѣя вѣсници да не върватъ още на
едно съвършенно съгласіе между цар-
ствата за единъ такъвъ конгресъ.

— Една телеграфическа депеша из-
вѣстява че Варшавското вижданіе до
послѣдніятъ часъ имало единъ характе-
ръ личенъ. Никакъвъ протоколъ
не са държалъ въ продълженіе на
на конференциити на министрити
нити пакъ нѣкой договоръ са е подпи-
саль.

—Одескіятъ вѣстникъ обнародва слѣ-
дующата телеграфическа депеша, пра-
тена на Петербургскіятъ журналъ отъ
17-29 Октомврія.

«Едно съзаклятіе са откри у Неа-
поль въ полза на Францъ II. Оржжіа
са намѣриха и са зеха и задреніята
станаха.»

—Рускіятъ посланникъ у Туринъ са
дигналъ отъ тоя градъ, по причина дѣ-
то протестува Россія противъ влизаніе
то на Сардинскити войски въ чужди
държави. Испанскіятъ посланникъ и той
щѣлъ да са дига отъ тоя градъ.

—Извѣстиятъ че Кинезскіятъ им-
ператоръ е расположенъ за миръ съ
Франція и Англія, и че не ще да ос-
тави да сж продължи боятъ по много
отъ като са зематъ калетата по рѣка-
та Пен-хо. Генералъ Игнатьевъ, рускія
тъ посланникъ въ Пекинъ ушъ прово-
дилъ тая новина на командантити на
сюзниити сили.

Ето членътъ на Конституціонелъ за
който говорихме по горѣ.

Францушката политика въ Италия.

Политиката на Императорьтъ въ Италия
е нападната съсъ сжщата дѣятелностъ о-
тъ двѣти противоположни страни на
миѣніето. Нѣка видимъ първо какъ са изо-
бразиватъ тѣя нападения; ния ще нмъ
отговоримъ съсъ тождосъ по малко сму-
щеніе, съсъ колкото по много свобода
ще ги направимъ да ги познаятъ.

Отъ една страна, казуватъ на импе-
раторското правителство: «Вие жертву-
вахти благородно вашата програма, за
да не турите въ опасностъ европей-
скіятъ миръ. Като са спрѣхте на Ви-
лафранка, вие искахте да предварите
революціята, да избавите Папата и да
сдобригте князозете и народити. Сич-
ко това са писа и не са държа Ва-
шата подписка, турена върху Цурих-
скіятъ трактатъ, протестуваса отъ са-
молюбіето и начисосърдечето на Сар-
динія, които си презрѣ своята Князо-
вети, на които правата са упазени, сж
въззаченіе Папството, което вие обява
вахте да го опазите въ свѣтската му
власть изгуби по голѣмата частъ отъ
държавата си.—Революціята са разви-
рочава въ Полуостровьтъ, тя нападна
на Сицилія и на Неаполь, тя ще са
улови може слѣдъ нѣколко мѣсеца съ
Венеція; тя разваля вредъ нашето дѣ-
ло, и дору пейната дързостъ показува
нашата слабостъ.—Неудобреніята
които вие давате на Пюжонть, не го
въспирѣтъ нити тѣпо много колкото и
вашити свѣти, и, като не го одобря-
вате вие неса отърватъ защото видите
са да удобрявате това което търпите.
Съсъ тоя начинъ предъ миѣніето сте
виновници на една политика, която сте
принудени да хулите. Като не може
никой да върва на слабостъта на е-
дна голѣма държава като франція и на
единъ господаръ който са зове Наполе-
онъ, споредъ това предполагатъ вашето
лукавство.

«Европа, която бѣше са научила
да са опира на васъ, з фанцъ да са
сгласява безъ васъ; сжщата черкова
има съмнѣніе въ вашето покрови-
телство, и жертвити, които прави-
те за интересътъ на върховніятъ свя-

« шенцопачалникъ не сполучуватъ за
« да убѣдятъ неувѣреніята на като-
« лоцити. Излизте твърдѣ бържи отъ
« това лъжливо и унижително положе-
« ніе. Не са оставайте да ви влѣче
« Сардинія; не ставайте буштовници,
« безъ да щете. Възстановете съсъ
« една твърда ржка трактатътъ отъ
« Вилафранка; снесете са за да не
« ви влекатъ; върнете на Папата
« провинциити му, на князовети пре-
« столити имъ, на Италия условіята
« на политическото ѝ съществуване,
« и завчасъ ще намѣрите пакъ увѣ-
« реніето на Европа, което изгубих-
« те и признателността на папството
« отъ която са отчуждихте!»

Отъ друга страна, съвсѣмъ иначе го-
ворятъ. Казуватъ на императорското
правителство: « Вие зехте на ржка ита-
« лійанската работа; вашето залавяние,
« вашата подпорка дадоха на единъ цѣ-
« лъ народъ непреодолимото напреду-
« ваніе на народността му. Вие тури-
« хте среброто, честта и кръвта на
« Франция въ тоя голѣмъ интересъ. Ка-
« то подписахте Вилафранкскіятъ миръ,
« вие упазихте правото на князовети, нъ
« вие не ги намѣстихте. —като напра-
« вихте Италианцити да бѣдатъ засебеси
« вие ги направихте владѣтели на опре-
« дѣленіята си и господари на честта
« си програмата която вие мислихте че
« не трѣбува да са допълни, тѣ я зеха и
« я вършатъ. Тѣ сѣ днесъ войнители на
« работата, на която вие бѣхте подбу-
« дителтъ и подпорката.

На празно ще ищете да възпрете ита-
лианската идеѣ. Идеити сѣ като гюле-
та: еднашъ фърлени, не могатъ ги въз-
държа. Безъ съмнѣніе, че станаха по-
вреда на мѣжду-народните закони; безъ
сомнѣніе, че това което става е наредо-
вно и неправилно; нъ, по горѣ отъ пи-
санити закони, подига са понѣкоги, въ
общественити кризи, едно върховно
право.

« И това е правото, което защищаватъ
« италианцити въ папската държава, както въ
« царството на двѣти Сидилии. Тѣхното по-
« веденіе, което трѣбува да са хули отъ
« дипломатіята, ще са оправдай а може и да
« са прослави отъ исторіята. И наистина

« какво е единъ частенъ интересъ на една
« ненародна династія, каквато е оная на
« Неаполскиги Бурбони, отфърлени отъ на-
« родѣтъ му, докарана до едно кжсно про-
« тиваніе въ едно кюше па царството, и от-
« сждена отъ сжщото чувство на Европа
« събрана на конгресъ въ парисъ? Ка-
« кво е политическото господарство на па-
« пата, несъмнѣно съ независимостта на
« народѣтъ, и което може да са удържи са-
« мо отъ чуждото заеманіе на земята? ка-
« кво е сичкото въ сравненіе съ голѣмо това
« слѣдствие отъ учрежденіето на италианска
« та народност: съставена подѣ покрови-
« телството на Франция, и като авангарда
« на властта ѝ въ Европа? Това дѣло е
« ваше. Бѣдете чистосърдечни тажъ дѣто ва-
« шето начяло ви призовава, дѣто вашити ин-
« тереси ви задържатъ и дѣто състраданията
« ви приематъ; не обезсърдостявайте никакъ съ
« вашити запазвания въ двѣти Сидилии;
« главнити старанія които, най послѣ,
« не могатъ нити да докачатъ вашити убѣж-
« денія, нити да препятсвуватъ на вашити
« намѣренія. Не продължвайте въ Римъ едно
« заеманіе съ войска което раздражнява на-
« родното чувство на народити, безъ да
« отбѣгните и непризнателността на папското
« правителство. Оставете да са развѣе Италия
« въ една независимостъ която вие одързости-
« лте, и въ една независимостъ, която вие
« одързостяхте, и въ едно единство отъ кое-
« то ще са ползувате. Най послѣ, споредъ
« днешніятъ день, нѣка войнители на освобожде-
« ніето нѣ да станатъ утрѣ гражданити на е-
« дна голѣма земя. »

Ето, въ сичката нѣхъ горѣщина,
безъ да ги ослабятъ, натякванията и
свѣтити, които са отдаватъ на фран-
цуската политика отъ крайнити мѣс-
тин.

Ако покажахми, че тая политика
безъ да компромитира най неопровер-
гаемити си начала и най съществени-
нити си интереси, не може да държи
едното или другото отъ двѣти поведе-
нія за които я натякуватъ че не ги е
приела, щѣхми най добръ да са оправ-
даемъ за обвиненіята, които догорѣ
показахми.

Какво искатъ отъ Императорътъ
първо онія които искатъ да го нака-
ратъ да земе партія противъ Италия?
Тѣ му искатъ да са тури вънъ отъ
сичкити начала, които той представля-

ва, и отъ сичкити правила които той
е положилъ. Тѣ му искатъ да са от-
кажи отъ нѣравственната властъ, която
върши за доброто и за мирѣтъ на Е-
вропа. Тѣ му искатъ да са измѣни и
да си противорѣчи. Възможно ли е?
Императорътъ може ли да забрави, че
той е избраніятъ за всеобщото жре-
беніе и предствникътъ върху пре-
столътъ за идеити на новото об-
щество и на сичкити напредуванія на
цивилизацията? Може ли той да повре-
ди коренити на името си и назначеніе
то което той има отъ увѣреніето на
францускіятъ народъ? Неговити непри-
ятелити, безъ съмнѣніе, го желаятъ, нъ
тѣ твърдѣ го почитатъ за да могатъ да
са надѣватъ.

За какво ще послужи, обаче едно по-
добно отстъпване? Да ослаби прочува-
ніето на Императорътъ безъ полза за
някаго. Има едно нѣщо, което го разумѣ
ва днесъ цѣлъ свѣтъ, дору и тія които
ги е адъ за това нѣщо, то е чеголѣмото
вліаніе на францускія господаръ е единъ
отъ елементити на равновѣсіето, на без-
гриженіето на Европа, и, освѣнъ това е-
динъ отъ най скапнити извори които може
тя да повика въ мжчното положеніе на
по многото държави. Сами, непредусмо-
трителнити зависти или бѣднити проти-
вности ще имъ са ще да развалятъ то-
ва вліаніе отредено може единъ день да
испълни едно полезно отсжданіе между
преобразованія които са вършатъ. Импе-
раторътъ ще послужи по много на нача-
лото за властта, отъ колкото той ще
бѣде по праведенъ и по състрадателенъ
за народити.

(слѣдва)

Сѣкакви нѣща и Новини

—По царска заповѣдъ:

Н. П. Афиѣ бей, мекхюбчія на В.
Везиръ наименоваса Мюшгешаръ на В.
Везиръ. Въ тоя случай Н. П. Афиѣ бей
зе чинѣтъ Бала.

Н. П. Бесимъ бей, членъ отъ ахидж-
тъ, наименоваса мекхюбчія на Везирѣтъ.

—Казуватъ, че правителството мисли
да проводи за управителъ въ кюстендже
Расимъ ефенди.

—По царска заповѣдъ:

Н. П. Еминъ Мухлисъ ефенди, председател на комисіята (Муниципалитетъ), наименова са главенъ управителъ въ Дамаскъ, и въ тоя случай зель чинъ въ Везиръ.

— Научаваме, че покоилятъ Димитръ Тошковъ на послѣдніятъ часъ на животъ си заръчалъ на стопаницата си да отдѣлягъ отъ иманіето му шесть хиляди гроша за народната българска черква въ Цариградъ. Увѣрватъ че тая госпожа извѣстила епитропите на черковата за тоя подаръкъ, който ще имъ са връчки щомъ са прегледатъ смѣтките на покойниятъ.

— Даватъ ни нѣколко забѣлжванія върху онова, що ни бѣше писано отъ единъ пътникъ за Коприщица, и което ние помѣстихме въ брой 83 на листътъ. Ние ги помѣстюваме съ благодареніе:

„Сѣко мѣсто има по нѣколко бездѣлници, които за да са обогатятъ ставатъ, тѣ само, чорбаджии, векили, епитропи, дѣто намиратъ отворено поле да правятъ сѣкакви безправди за да грабятъ. Това са случаваше и въ коприщица, и народатъ за да отърве селото отъ изедници отредѣли за векилинъ единъ еснафъ чевѣкъ, който да изпълнява селскити общи работи добросъвѣстно. Такъвъ е и сегашниятъ копривщенски векилинъ, и ако пътникътъ не го аресува, то не е отъ друго, освѣнъ че са е съжелнилъ надъ ветхити изедници, които, като бездѣлници и нѣматъ на рѣжа общи работи, мрѣтъ гладни. Че былъ дебелакъ, това не може да каже, защото той е по тѣнѣкъ отъ сичкити копривщяни, които той управлява.“

• Кolkото дѣто аргосувагъ поповити то не е право, защото тѣхъ самити имъ дѣла ги аргосувагъ. Не сж ли аргосани отъ само себеси, като обжрваха божити тайни на пазарѣнци. ? Пѣка кажемъ само еднѣ примѣръ: Една жена родителка, като не можидо да заплати толкось колкото ѝ искали млади копривщенски попове за да ѝ четатъ молятва на 40 дни, отишла на едно ближно село да испъзни тая религіозна длъжностъ. Нѣ тогъ е чудното че тѣя сыновци попови изрекди предъ тая жена тѣя срамни думи

• Която жена нѣма да плати на поповити за четеніе молитва, да не спава съ мъжъ...
• Сегашниятъ селски векилинъ наедно съ

еснафътъ туриха малко нѣщо въ редъ тѣя попове. Направили тарифа колко трѣбува да зематъ попове за крѣщаваніе, за вѣнчаваніе, за опѣло и пр. Съ това зѣл е постигналъ тоя простъ и грубъ, седенинъ, както го нарича пътникъ-тъ, който трѣбува да е былъ той самъ простъ че не можилъ да различи доброто отъ злото!“

— Много пѣти ни ся случва и по тѣ сѣкоги да подучаваме писма както и статии дѣли които като сж зѣлъ распоредени, но и лозно написани. За това молимъ тѣзи които обичатъ да си съобщаватъ по нѣщо, по ясно да ся изражаватъ и рѣй паче чисто да пишѣтъ дѣто да можемъ лѣсно да ги четемъ и проумѣваме.

— Споредъ най новото описуваніе Росія има 79 милиона жители. Женскіятъ полъ заминува мъжскіятъ полъ съсъ 1, 750,000 души. Робити които, сж намиратъ у рѣцѣти на благородничи, сж 21 милионъ. Жители на Сибирія сж 4 ми.

— Споредъ официалити извѣстія, у Англія са тоя часъ са правятъ 42 военни вапори.

—О—

— О Б ѡ в ѡ н і е . —

Долоподписанный Докторъ, който сжмъ свѣршилъ науки си въ Нѣмско, въ Минхенъ, съсъ диплома, препорѣчамъ са на почтенната публука, и са обричамъ помощъ на болнити.

Сѣки може да са научи за мене у кѣщата на г. Филиповича, на калинджи-кулу, № 8, и у спицаріята на г. Никола Мечлія, на калинджи кулу.

Намирамъ са на кѣщата (у г. Филиповича) до 9 часа по европейски сутрината, и отъ 2 до 4 часа послѣ бладня.

Димитрій Николичъ

Докторъ за медицината, за хируріята и за очити.

— Ново вехто отъ Калоферъ 1860
8-врія 10.

Нищо по спасително и по добродѣтелно отъ предприетіето на отца Ари-санта, патронътъ на калугернитъ и исповѣдникътъ на црк. св. Хрхангела нѣма. Достопочтенный старецъ, ако тѣлото му и да са държи за земнѣтъ, но душата му никакъ са неогдѣля отъ небето ? този земенъ Ангелъ като усѣща свѣршекътъ на животътъ си, рѣшилъ са да отиди въ св. гора, въ която да са приготви за въ преселеніе на бѣдущитъ вѣченъ живодъ. Но преди да отиди, той са канилъ, както са научаваме, да свѣкъ силскитъ старцы да за му потвърдѣтъ завещаніето, което са състояло отъ слѣдующитъ членове

1-о Куріята си завещавагъ на Колоферското общество.

2-о Нивѣтъ си на параджикъ завещавагъ на калугеркитъ.

3-то Еноріятъ си завещавагъ на попъ Неча мойтъ въспытаникъ.

4-о Ливадитъ си въ... завещавагъ на посестримъ си госпожжъ Евгеніж, свѣтицѣтъ на сьрдѣнцето ми.

Нововехтаровичъ.

— Кѣмъ нѣкой отъ вашити спомоществователи въ Шуменъ: Г. г. Рѣчева, Василия М. Ченгелъ, павайотъ х. Савова, А. Гранитски, Бр. Дюймекджиозаръ и Райко Блжсковъ: умоляватъ са да пратите заплатата на вѣстникъ България, който ви сж праща по зарѣчваніето на Г. Стефана Златарски, настояникъ въ вашитъ градъ, заплатата, която да пратите право мене, или да ви я внесете чрезъ вашити корреспонденти. Извнѣго дѣто ся отправямъ право до васъ, защото г. Стефанъ Златаровъ, който трѣбува да отговори за тая заплатата, слѣдъ като му писахъ нѣколко пѣти за да ви я внесе, отговори ми чрезъ други че віе още не сте му заплатили за вѣстникъ сж.

Д. Цанковъ

Мон. въ Ц-градъ 1860 Октом. 26

Лир. Тур.	Гр.	...	...	113	30
Лир. Англ.	...	...	...	125	30
жѣлтица	...	...	...	58	30
20-франгъ		...	...	100	
Полъ Имл.	...	...	...	102	
Медж. бѣло	...	...	...	22	20

Въ Книгопечатниж-тъ на Д. ПАПИЧКОВА

Актьтъ за сѣдиненіето на двѣ-ти черкови, Западна и Источна въ Флорентійскіятъ съборъ.

Въ славната Флорентійска главна черква, една отъ най забѣжителни въ Италия, подиръ несравнителната черква св. Петра въ Римъ, има единъ голѣмъ мраморенъ камѣкъ, върхъ който е издѣланъ съ злати слова актътъ за сѣдиненіето на двѣти черкови латинска и грѣцка, който днесъ обнародваме. Той сѣ подписа тамъ отъ царограшкіятъ императоръ, отъ сичкото цароградско духовенство, на което членовети присѣствуха на съборътъ и отъ боярити, които ги съдружаваха. Въ понеделникъ на 9 юлія, отъ рождество христово 1493 сѣ чете и са провъзгласи този славенъ трактатъ за миръ и за сдобряване.

Щомъ сѣ върна въ Цариградъ императоръ Иванъ Палеологъ, патріархътъ Митрофанъ провъзгласи и тури въ дѣйствиѣ, както въ столицата тъй и въ сички епархїи, сички отрѣждания на съборътъ, като приглашаваше сички вѣрни да благодарятъ на Бога за възстановеніето на мирътъ и сгласіето, и да помѣстятъ въ дитицѣти ѿмето на блаженниятъ папа Евгенїя споредъ стариятъ обичай, и въ сѣщото време увѣри раздраженіето на грѣцити съ това, обявеніе, което нѣе обичае да повтаряме на нашити българи, сѣкога плашливи за да не сѣ полатинятъ като прїематъ уніята съ римска-та черква:

Трѣбва да знайтъ че ще си упазитъ сичкити наши черковни обряди въ службата на светото христово тѣло, въ нашити служби и въ чтеніето на священниятъ Символъ, безъ да стане никакво измѣненіе въ тѣхъ.

Напразно гърделивїятъ Марко отъ Ефесъ, разидентъ че мнѣніето му не може да падвѣ въ съборътъ, искаше да му откаже цѣната и властѣта; не е и помяло уважаемо и положително, че актътъ за сѣдиненіето, наврaвенъ въ Флоренція, който излѣзе отъ сичката черква събрана, формално припознатъ и провъзгласенъ отъ нея и който накого не е былъ уничиженъ нити измѣненъ отъ

нѣкой други съборъ, пазн и до днесъ, сичката сѣ каноническа и законна сила. И въ тоя съборъ папата сѣ припозна тържествено отъ сичката источна черква, както и отъ царьтъ на тая земя за *вѣрховенъ началникъ на сичката черква* и слѣдователно на источна-та. И тъй той продължава да е до днесъ *вѣрховната глава на источнѣ-тъ черковѣ*, нѣ само чрезъ божественото право, нѣ още чрезъ едногласното сгласіе, писано и неопровергаемо, отъ сичкото духовенство на тая черква и отъ царьтъ отъ тая земя.

Нѣ Българската черква тогази бѣше. по злощастіе, на секвестро и поробена отъ царограшката черква, която я караше да казува и да прави каквото ѿ са щѣше ней. Българити са заклеха чрезъ нея и предъ Бога и предъ сичкиятъ свѣтъ да бѣдатъ за сѣкоги вѣрни на Папата, основателътъ и покровителътъ на тѣхната собствена черква. Споредъ туй Българити влѣзоха въ пѣтътъ, отъ който Грѣцити ги бѣха накарали да излѣзатъ и ако сжщити тѣя Грѣци, като потяпкаха сѣкаква челѣшка вѣра, слѣдъ нѣколко години олизаха каквото бѣха пили, за да са върнатъ пакъ на Фотивїятъ схизмъ, требували Българити, които го разумѣватъ днесъ, да стоятъ както грѣцити, въвъ поржганіето и погибельта на това вѣроломство, бѣлегъ на развалата на сжщата визандійска имперїя? Богъ да ни упазн! Напротивъ, мили съотечественици, нѣе имаме въ рѣще случай и ередствата за да поправимъ тая срамна погрѣшка, неспосно слѣдствіе на нашето духовно робство: прочее нека, чрезъ нашегo връщаніе въвъ единственото средоточіе на единството, да намѣримъ чрѣзъ вѣрата на нашити бащи, нашата народна честъ, развадена чрезъ това потяпкуване на клетвата, и да си усигоримъ тѣй нашето сегашно и вѣчно щастіе.

Ето тоя Актъ, който преведохми отъ Исторїята на Флорентійскіятъ, съборъ печатана въ Петербургъ въ Типографїя на Св. руски Синодъ, на 1804 год.

Евгенїй Епископъ, слуга на божїити слуги, за вѣчна помянъ на дѣлото, направено отъ подписанити, и на вѣжделенїятъ нашъ сынъ, юана Палеолога, прочутїятъ грѣцки

царь, и на наѣстницїи на почетниити наши братїя Патріарси, и на прочїити настоятели, на источната черква:

Да са веселятъ небесата, и да са радува земята. Защото са разсїиа яреградата, която раздѣляше Источната и западната черква, и доде мъртъ и едномыслието на краемгланїятъ онѣй камѣкъ, Христа, който направн и двѣти едно, съсъ най якъ сѣкъсъ на любовта и на мирътъ, който сѣдинява двѣти стѣни, и който ги съвкуплява и ги дѣржи съсъ любовта на вѣчногo единство. И подиръ онази дълга мръчина на отчаяніето и подиръ черната и скърблата тѣмнина на дълговременното разногласіе, свѣтливата за сичкити зоръ за най вѣжделнїното сѣдиненіе изгрѣ. Нѣка са весели и майката черква, като гледа свонти чедѣ, досега сдннъ върху други да възставаха, а сега додоха въ сѣдиненіе и миръ: черковата, която първо горчиво е плакала за раздѣленіето на чедата си, отсега съсъ неисканана радостъ благодарн всемогшїятъ Богъ за чудното имъ сгласіе! Сички са радовайте насдннвѣ вѣрни отъ сичката вселенна, и вѣе христиненнн, веселетеса съсъ майката Всеобща черква. Защото ето западннн и Источннн отци, подиръ толкось дълго време, съсъ разногласіе и съсъ раздоръ, като презрѣха сѣка бѣда по сухо и по море, и като навиха сѣки трудъ, събрахаса, радостно и усърдно, на тоя священъ и вселенски съборъ, защото желаяха священното единство и за да са върнатъ на ветхата любовъ, и додоха на крайъ защото слѣдъ многото и трудното испитаніе, съсъ благодатѣта на Всесветїятъ Духъ, сполучиха това най дѣтоса желаше и най свето сѣдиненіе. И кой може да благодари достойно тѣя божїя благодѣянія? кой не са почудн на богатството на божїити щедроти? На кого сърцето, ако и да бѣде отъ желѣзо, не ще да го умечи бєличеството на божїити щедроти? Вѣистинна божн сѣ тѣя работи, а не сѣ изнаѣтрване на челѣшката слабостъ. Изаради това съсъ особно благоговѣніе трѣбува да са прїематъ, и да ги съдружаваме съсъ божественн пѣснн. Тебѣ прилича хвала, тебѣ слава, тебѣ благодареніе, Христе, изворе на щедроти ти, дѣто си даруваѣ толкось добро на своята нелѣста, Всеобща черква дѣто си показавъ и на нашїятъ родъ чюдосата на Твоегo благоутробіе, за да разказуватъ сички Твоити чудни дѣла. Толкось голѣмъ и наистинна Божественъ даръ ни дарова Богъ! и нѣ съсъ очннн сн вѣдѣхнн онова, което много отъ нашити прѣдѣди сѣ желѣ-

ли да видятъ, нѣ не могли. И тъй като си събраха Гръцки и Римляни въ тоя свещенъ и вселенски съборъ, съсъ голѣмо раченіе едни съсъ други са мѣчили за да испитатъ, съсъ много стараніе, помежду другити (догми) и членътъ за Божественното излизаніе на Светиятъ Духъ.

Като предложиха отъ Свещенното Писаніе и отъ много свети источни и западни учители свидѣтелства (първо тѣ, които говорятъ, че свѣти Духъ излиза отъ Отца и отъ Сына, а послѣ, тѣ които утвърдяватъ че свѣти Духъ излиза отъ Отца чрезъ Сына, и изясняватъ съсъ различни изреченія това мѣрѣ), Гръцки утвърдявали, че тѣ това ученіе, че Свети Духъ излиза отъ Отца не го зематъ въ такъвъ разумъ щото да изключатъ Сына; нѣ защото тѣ мисляли, че ушь Римляни утвърдяватъ, че Свети Духъ излиза отъ Отца и отъ Сына като отъ двѣ начала и отъ двѣ диханія; за това ги е било страхъ да казватъ, че свети Духъ излиза отъ Отца и отъ Сына! А пакъ Римляни утвърдявали, че тѣ нѣ въ такъвъ разумъ говорятъ, че свѣти Духъ излиза отъ Отца и отъ Сына, като да отрицатъ, че Отецъ е изворътъ и началото на сичкото Божество; сирѣчь на Сына и на Светого духа: или като че Сынътъ нѣмаъ оная сила споредъ която Свети Духъ излиза отъ него Сынъ: или като че туряли двѣ пачаля, или двѣ диханія; нѣ за да покажатъ че е едно началото и изворътъ на свѣтия духъ; както и утвърждавала до сега (*) А защото отъ сичкото това става смѣнитъ разумъ на истинната: то най послѣ [Гръцки и Римляни] едно мислено сѣ съгласили за да подновятъ светото и Боголюбивото съединеніе. Слѣдователно съсъ името на Светата Троица, на Отца и на Сына и на Светаго Духа, и на тоя свещенъ и вселенски славенъ флорентински съборъ, опрѣдѣлявали, щото тая истина на вѣрата да ся припознай и да ся приеме отъ сичкити Християни, и така щото сичкити да исповѣдаватъ, че Свети Духъ вѣчно съществува отъ Отца и Сына, и че своето същество и бытіе има отъ Отца и наедно отъ Сына, и отъ двамата вѣчно излиза като отъ едно началъ и источникъ; като изясниха че онѣя души на св. учители и отци, въ които са говори, че Свети Духъ излиза отъ Отца чрезъ Сына, смѣнитъ разумъ иматъ, че и съизтъ, както казватъ гръцки, причината, и както [мислятъ] Римляни, е началото на бытіето на Светиятъ Духъ както и Отецъ. И защото сичкото което е на Отца, самси Отецъ е дарувалъ на едно-

(*) Като ся основаватъ на души на Спасителя Азъ и Отецъ едни сми Еван. Іоанна. Гл. 10, ст. 30

роднитъ евой Сынъ като го е родилъ, освѣтъ за да бѣде Отецъ; то смѣното това че свети духъ излиза отъ сына, самиятъ сынъ го има отъ Отца; отъ когото са е и вѣчно родилъ. Още утвърждаваме че ввожданіето на оная дума и отъ сына за изясненіе на истината и споредъ неизбежната нужда, бѣше притурено въ символътъ праведно и благословно

Още, че съсъ дрѣсенъ и съсъ кнѣзь пшениченъ хлѣбъ, истински са извършува Христовото тѣло: за това свѣщенници сѣ длъжни да извършуватъ Христовото тѣло съсъ двата тѣ хлѣба; сирѣчь источити по своитъ обичай, и западни по своитъ. Сѣщо и ако онѣя, дѣто наистина сѣ са покаяни, умратъ въ Божата любовъ, додѣ не удовлетворятъ за грѣхове сѣщо и за прегрѣшенія сѣ достойни плодове на покаяніето, то души сѣ смъртъта са исправятъ съсъ очистителни наказанія. А за да са направи да имъ отлеки отъ такви наказанія, ползуватъ ги спомошеслованіята на живити вѣрни, сирѣчь: свещенни жрѣтци, и молитви, и милостини, и други благочестиви дѣла, каквито отъ вѣрни за други вѣрни обично биватъ споредъ черковнитъ уставы. А души на онѣя, които сѣдѣ кръщеніето съсъ сѣ не сѣ подпаднали на никакво грѣховно леке: — сѣщо и онѣя души, които, като са отклонили отъ грѣховното леке, сѣ са очистили, било въ тѣлата си, било безъ тѣлата си, завчасъ ще са приематъ на небето, и ясно ще видятъ самага едного (и сѣщо тѣго) и трилостаста до Бога, сирѣчь: единъ отъ труги по съвършенно споредъ достоинството на направенити имъ дѣла; нѣ души, които умратъ въ направеніятъ смъртенъ грѣхъ, или въ смѣнитъ прародителски грѣхъ, завчасъ влизатъ въ паклитъ, и ще са мѣчатъ, нѣ не съсъ равни мѣки.

Още опрѣдѣляли щото светиятъ Апостолски престолъ, и Римскитъ Архіерей, да държатъ първенството въ сичката вселенная, и Римскитъ му Архіерей да е преемникъ на блаженнаго Петра върховнаго Апостола, и пѣтичъ Христовъ намѣстникъ, и глава на сичката черкова, и Отецъ и учитель на сичкити Християни, и нему въ блаженіятъ Петръ е предадена отъ Господа нашего Исуса Христа пълна власть да насе, да устроива и да управлява всеобщата черкова; споредъ който начинъ са изяснява и въ свѣщенити правила. Като възобновяваме и въ правилата даденіятъ чинъ на прочити патриарси, нѣ утвърждаваме, щото цариградскитъ патриархъ да е втори подиръ светей-

шійтъ Римски Папа, Александрийскитъ — трети, Антиохійскитъ — четврти, Іерусалимскитъ — пети, като ся удазятъ сичкити преимущества и сьонти права.

И това е туй опрѣдѣленіе, на което, както Римляни, тъй и Гръцки, нѣ само на единъ, нѣ на четиръ или по много егзениляри сѣ са подписали.

Направено въ Флорентинскитъ съборъ на 1439, Іулія 9 отъ Рождество Христово, на 6947 отъ създаніето на свѣтътъ.

[слѣдуватъ подписити на Папа Евгѣнія IV на Императора Іоанна Палеолога; на намѣстникити на патриарсите и на сичкото духовенство Источно и Западно което са паметувано на съборътъ.]

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 8-врія 28/9 1860

Нѣ спомоажме въ послѣдніятъ си листъ за трудното продаваніе на нашити книги. Това показва че нашіятъ народъ не е достигналъ още въ този степенъ на развитіето — дѣто да бѣде любопытенъ за прочтаніето на една новизададена книга.

Нѣ като познаваме тѣя мѣнотии, които служатъ за препятствіе на нашето умствено развѣтїе, приходяме да изложимъ днесъ по возможности единъ способъ по когото много малко нашата книжевна писменность ще може да хвати да ся распространява, ако го послѣдватъ. Това първо ще убодри отъ една страна нашити писатели, второ ще заслужи да хванатъ да развиваме нашити мисли.

Нашето начало по това поприще не е отъ давно; нѣ до скоро имаме тукъ тѣхъ по едно училище — и то отъ тѣхъ повечето бѣха по гръцки языкъ. Днесъ слава богу отъ нѣкой години писамъ побудени отъ любовно чувство, нѣ като измѣнихме грѣцкитъ по наше народно чтеніе, украсихме сѣ още и съ толкова школи, които отъ днесъ на денъ ся умножаватъ и напредватъ. Колко села които незнаяха що е учитель и училище, днесъ колко годѣ ги придобиватъ! това е отъ истина едно счастье за насъ, защото ни приближава малко по малко къмъ образованити народи. И за това нека благодаримъ нашіятъ покровителъ, негово В. С. Абдулъ Меджидъ Хаанъ и нека ся молимъ за неговото дълголенствіе.

Но да не сѣкаме че това е достаточнъ; това е едно начало което изискува, за да бѣде основателно, своето сѣ одобреніе и украсеніе. Слѣдователно какво трѣбва за да

си достиг е цѣльта? Его по нашето мнѣніе какъ трѣбва да постапимъ: Сѣки градъ, сѣко село и сѣко училище трѣбва да земи на умъ да си състави една библиотека едно читалище, въ които непременно да са натовж а най малко по единъ екземпляръ отъ сѣко издание. Това като заслужи малко много въ улесненіе на книжвеното наше напредваніе, ще заслужи и въ развитіето на онези които не могатъ да сж сподобятъ отъ едно списаніе. При това учителити не трѣба никакъ да отбѣгватъ тоже този припѣръ нито да преставатъ да подканятъ народътъ къмъ това дѣло. Въ противенъ случай наши ти школи ще приличатъ на единъ хубавъ дукавъ безъ стока, а учителити ни на търговци безъ капиталъ.

И тъй нека повторимъ като кажемъ пакъ че това ще бѣде една полезна постапка отъ сѣка страна, едно двойно напредованіе на нашето развитіе; при това едно училище трѣбва да държи необходимо една библиотека, защото отъ това зависи нейната основа и въ това стои нейната душа.

Който иска да напредва, трѣбва да подражава напредналити. Ние днесъ, днесъ ако хвърлимъ едно око къмъ европейцити ще видимъ съ хиляди книги въ годината да ся печататъ и да ся харчатъ. Но ако придивимъ пакъ и колко учебни и занимателни заведенія частни и общи ще имѣтимъ! Германія на припѣръ, освѣтъ частити и общи учебни заведенія, има само 3000 частни читалища. Сѣко едно отъ тѣзи трѣбва да има една нова полезна издадена книга. Сега защо нежданѣмаме въ сѣко училище по една библиотека? когато има купувачи, има и продавачи, има охота, има и угода—сѣдователно и взаимна полза.

Нека сега кажемъ и нѣщо за нашитѣ списатели, ако можемъ каза че имаме. Ние сега, въ тая епоха на нашето просвѣщеніе, господа списатели и преводачи,— не трѣбва да гледаме пакъ като хамелъ каквото ни ся ареса да печатимъ; но треба за гледаме първо дали е подобно за нами и щели може да бѣде понятно и полезно, да ли това което сме предприели да извършимъ ще е добръ узнато и понятно, защото, забѣлежамъ много отъ нашитѣ дѣйшни просвѣтителни да ся простиратъ отъ възъ придѣлатъ си, да преводатъ и съставятъ нѣща които тѣ не знаятъ іоше — и това, сѣкаме, само я само да ся покажатъ че знаятъ много, или че сж высокоучени. Отъ това ето какво ся случва: много пѣти въ бакалицата да ся употребяватъ тѣхнитѣ трудове—и то защото или че не сж добри или че сж добри пакъ не сж донѣтъ іоше за народътъ. Всяки трѣба

да гледа да върши онова което ни е по настояще нужно и потребно — а не по вече.

—Иишатъ ни отъ Карнабатъ, че ако п да обявили гражданѣте съ време на владиката си че не го признаватъ веки и тъй да не доходя за помощъ, той пакъ ся поопытавъ дано направи нѣщо. И тъй неговите хора като уплевили около Яхито Бургасъ и часть отъ Литоската каза постигнали и въ Кърнобашката. Селянитѣ като были извѣстни, дали незабавно хаберь на кърнобашкитѣ чорбаджии. Тѣзи поскоро проведатъ подир нѣмъ — и отъ село на село настигватъ ги — и като ся припирали доволно, на послѣдъкъ ги непрашатъ изъ касабата безъ да имъ даждъ нѣщо. Селянитѣ отъ благодареніе на това грѣхланско постапваніе, подарили 300 киза жито на школата кърнобашка Блазѣ имъ! по добръ дѣто ще ги земни владиката, да ни чука съ тѣхъ по главата, да ги издобіа училището което ни заслужва за да ни избави отъ него.

Г. Софронія, казва іоше дописката, ся разгневилъ и много ся зеканилъ на гражданитѣ и най паче на учитѣлитѣ.

Но причина на развратата и безправственото поведеніе на духовникитѣ имъ отъ Хилендаръ, гѣ были побудени и него да изгонятъ; защото Хилендарскити старци въѣсто да имъ прашатъ хора пастыри добронравни, тѣ имъ прашатъ всегда развратни—и за това нещѣтъ веки никакъ. Дай Боже наврѣтъ тъй да постапятъ Българити и тегиаа ще иматъ много метохи за въ обща тѣхна потреба.

По священити лица които днесъ имаме, ние не можемъ каза че има п вѣра, защото гѣ не я упознаватъ никакъ не я изпълняватъ оне; тѣхната цѣль е само да я продаватъ за да могатъ да си изпълняватъ удоволствията. И тъй като не ни ползватъ морално тѣ ни повреждатъ и вещественно.

—Увѣряватъ ни отъ Пловдивъ че тѣхнитѣ владика върви съгласенъ съ мнѣніето на българскитѣ духъ. Той ся отрече да препознава грѣхитѣ патриархъ—и нѣто му никакъ не споменува никакъ веки въ църква. както и да е ние сѣкаме че сѣкога наши ти българи сж излѣгани, защо освѣтъ пѣйсія по фанаріотни нѣма и вѣрмето ще го докажи. Той когато ся отрича да не споменува патриархъ; патриархъ не сжществуваше; сега ако постоянствова то ече сж дали протестъ противъ сегашнитѣ патриархъ. Нека грѣхити работи отидатъ малко положително и пловдивскити българи ще видятъ. По настояще пѣйсія знай какъ да върши за да оскѣби сюрмашията пакъ и тѣзи годни. Ако

и да е това нашето мнѣніе, при това ние не можемъ каза че пловдивскити българи сж сурови; ние ся надѣваме на тѣхъ да знаятъ какъ да устроятъ и опекатъ работата за да не бѣждъ изнамени; въ противенъ случай то е голѣма срамота за тѣхъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ЦАРИГРАДЪ 26 8-врія 1860.

Г. Редакторе!

Злоупотребленіята на едного отъ поити съотечественици въ Калюферъ, измѣкнали сж изъ перото на Г. Дима Х. Генова долнѣто до съотечественицити ми въ Галата писмо, подписано по вдѣхновение на сжщиятъ, отъ Г. Драгана Манджукова. Това писмо по улашатити си лѣжи които съдържавъ, направи ми такъвъ потрѣсъ и впечатленіе щото за сега бързамъ да ви дамъ само преписътъ му, като ся запазвамъ съ второ да направя и раздробленіето му колкото е възможно ясно и безпристрастно за да сжди свѣтътъ колко мяза, като на того господина младежъ 20 гда точи зѣби за чорбаджилжъ, и колко раболепнѣто на вторитѣ е предъ Начолу несъобразно съ званіето му.

КАЛЮФЕРЪ 18 8-врія 1860.

Г-іе Съотечественици! въ Галата.—

Честното ви отъ 10-ій того получи хъ, въ което глѣдамъ да казвате че мѣлчаніето на тукашното общество было нарушавало честъта на тамошното. Да. Право имате, прочее моля, не трѣба ли да познавате че и вашити писма още повече нарушаватъ честъта на тукашното общество, като искае да кажите че г. Начолу освоилъ безпривѣдно нѣкои си имущества, които принадлежатъ на обществото? То това ваше доказваніе не значи друго нищо, освѣтъ че не е имало достоевъ чело въ Калюферъ, който да приглѣдва какво прави и осваива г. Начолу. Не, брата съотечественици, колкото вѣтъ повече и намъ сж драги общити имущества, мтаа ако пожелаеше нѣкой да ги осваива

вървайте изваждахме му очите: (!)

Тръбва да познавате че Г. Начолу дѣто е освоилъ куріяга тя е една малка частъ, нѣ ако не бѣше я освоилъ той, тя днесъ щеше да бѣди Марбаука. Той всѣкога е готовъ да я предаде на обществото, нѣ намъ не понесе да я земимъ, защото щомъ я остави на насъ изведиѣжъ ще я зематъ Марбауканци отъ насъ защото ако не е г. Начолу въ Калоферъ да ся кара съ турски-ти села отъ кѣмъто горнята страна на Калоферъ, тѣ до сега лесно можяхъ да си туратъ синорити на селата си до страждата и св. Никола, а отъ долнята страна на Калоферъ, ако не е г. Недѣлчу (sic) да въспира Доймишларцити, отъ давно да сте чули че Доймишларскіятъ синоръ стигналъ до зли-долъ. Прочее Г. Начолу нищо не е освоилъ отъ общини имуществъ, а колкото за рѣката (отъ горня и долня страна на Калоферъ, той нѣма тапін, нѣ само съ една дума че той има върху си тапін, плаши турцити, защото ако не бѣше ся показалъ той че има ушь тапін за рѣката отъ орѣшчето на долу, Доймишларцити щѣха да направятъ воденица при плачи-канькъ, както си бѣха приготвили и дръветата, та да ся оглѣдаме когато си идите отъ Ц-градъ да не излѣзе нѣкой читакъ отъ воденицата да ви обере. Колкото за пазарьтъ дѣто си направи г. Начолу дюкени, той не е превзелъ нищо отъ пазарьтъ, защото нѣма правдината си че е купилъ, защото ако нѣма той право то щемъ намѣримъ много още дюкени по пазарьтъ които не сж имали право въ изправили дюкени. Тръбва да познавате още че гдѣто има нѣкой си и други, въ Калоферъ, на които работата е отъ Тотювото до Начовото кафене; тѣ слава Богу не щатъ пеучение, защото твърдѣ добрѣ разбиратъ какво е позза и врѣда.—За това ние отъ тука срамъ ни е като глѣдаме умовети си изъ вѣстници да трѣщатъ дѣто станахме за смѣхъ на хората, че Г. Начолу освоилъ това и онова, ако го е освоилъ що го казваме на свѣтъ-

тъ? То не е неговъ срамъ нѣ нашъ, защото нѣмало кой да съглѣдува, нѣ нека сждимъ сега по свѣсть, то всѣкъ знай че Г. Начолу нищо не освоилъ нѣ искаме да ся намираме на работа. За това мы отъ тука не можемъ да дадемъ нето подписъ нето можемъ удари селскити печати за г. Начолу че е освоилъ нѣщо си общо. Моля ви братя я си глѣдайте работата, и твърдѣ на сѣки кола не сж качувайте, то пакъ както обичате правете.

Азъ толкува ми стига ума толкува ви казувамъ. Вы желая доброто здравіе и сѣмъ вашъ Доброжелатель.

(Драганъ Манджуковъ)

—О—

Г-не Уредниче! карнабатъ 1860

На 5-й Юлія получихме една брошурка подъ заглавіе Българи-тѣ, и грѣцкото високо духовенство, отъ Цариградски-тѣ господари, чрезъ единъ мусюманинъ ефенди. на 15-й Августа като ся събраха селенитѣ въ училището, прочетохме имъ брошурката, и тѣ решиха да не даватъ нищо, и нѣй тогава извѣстихме писмено на владиката, за да не дохожда, както ви е извѣстно защо народа го не препознава за пастиръ, а той като събралъ въ Ахилската, Бургаската, и въ Айтоската окръжностъ тукъ тамъ мислелъ да обере карнабатската, че тогава да свърши Айтоската, дерзналъ та миналъ и въ карнабатска не по обычаю както друга година да призове священниците ни и да ходи на редъ, ами отъ друга страна, и дошелъ на село Ачларче, а селенитѣ като ся хаберли отъ тѣзи работа дождатъ та извѣстятъ на гражданитѣ, че дошелъ слугата владиковъ Г-нъ Яню съ съ четирма попа грѣцы, и едно запіе, като ся извѣстиха гражданитѣ, ставатъ уч. И. Д. пастовскій, и уч. Д. К. Стояновъ, та отхождатъ съ съ двама Господары, Рачо Сивилловъ, и надзирателя училищный Г-нъ Георгій Тодоракіевъ, и като не можиха да го сварегъ тамъ, побѣгналъ, падатъ въ дирята му отъ село на село се испяденъ и го стигнаха въ Каджковъ, и тамъ като сж съ противели единъ на други не малко отъ

3, часа испядели го обезчестенъ. Тѣй отървахме казата за едно съ съ 5, села Айтоски, и селенитѣ като ся възблагодарили, подариха училището до триста кила жито. Г-нъ Софроніосъ като не сполучи въ това ѣтресло го огъ фанаріотската трѣска, и ся заканилъ като го притресе, какъ ще проводи учителитѣ въ заточение зашто тыи подбудили народа за да го не препознаватъ, и слѣдъ 2 мѣсицы щелъ да си земне дохода зеде-сійленъ, той нека ся падѣй, и нѣка си направи ханбаря по голѣмъ.

При това юще и духовника Анатолиоза на 13-й текущаго испядиха, отъ вечерята една отъ любовницитѣ му отива по 2 часа при него, и той като ѣ, остава послѣднѣо благословение пригрѣщатъ ся съ съ поронени сълзи и тя го цѣлува по челото. Сутришта никой отъ гражданитѣ не отиде да го испроводи, само той съдруженъ отъ двамата си братя, съ съ зетѣ си, съ съ систра си, и съ съ неговити си пріятелки, пияни, и плачешкомъ го испроводиха дору до края. И отъ тука на татакъ гражданити ни не щатъ вече духовникъ, защото Св. Отци Хилендарски нѣмали попечение за стадото си, но само проваждатъ такива развращени духовници заради да ставетъ съблазнъ на народа.

И по настоящемъ училището като не е свършено нѣй очистихме и измыхме метохътъ отъ оскверненіето, и введохме ученицитѣ до гдѣто ся свърши училището.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Италийскити работи влѣзоха въ друга фаза. Не сж вече нѣти Гарибалди нѣто Викторъ Емануилъ, които сж предметътъ връхъ който е прикраската за Италия. Главниѣтъ предметъ на тая работа е конгресътъ, когото Франция толкова желае, защото тя види че само чрезъ него може да са рѣши италийскіятъ въпросъ посредъ, свречъ нѣто по мнѣніето на Революціята нѣто по мнѣніето на робството.

Конгресътъ макаръ и да е пріетъ въ основата отъ сичкити сили, нѣ въ въ сичкити точки сж съгласни силити. Споредъ това глѣдаме протестити отъ Русія, Прусія и Испанія противъ Сардинія, членове въ почти официални французски вѣстници въ позза на Италия, военни преуговоренія отъ Австрія, а отъ

Англия ту към една ту към друга, ту към третя страна. И сичкити тия ставатъ щого сѣка сила да си покажи на кждѣ клони въ събраніето на конгресътъ.

Ние видѣхме протестътъ на Прусія който е по нѣкъ отъ протестътъ на Русія, която отиде по далечъ и си дигна посланика отъ Туринъ. Въ слѣдующія листъ ще обнародваме тоя руски протестъ.

Членътъ на Конституціонелъ, който свършвами днесъ показува какво иска Франция за Италия. Тоя членъ са посрѣщна твърдѣ добръ отъ сичкити францушки органи. Малостта на листътъ ни не ни позволява да туримъ предъ очити на читателити си поне израженіята на поглавнити органи.

Какво да кажемъ за Англія, която ту на една ту на друга страна клони? Сѣки знай че Англія сѣкоги ище да са показува съюзница на Франция въ сичкити европейски въпроси. Единъ членъ на францушкитъ вѣстникъ, *Опиніонъ Насіоналъ*, върху италійскитъ въпросъ, казува че варшавското виждане не е стападо въ полза на Италия, и че това виждане е подбудено отъ Англія. Слѣдъ като възбуди, казува тоя вѣстникъ, разяреніето на Швейцарія противъ Франция, Англія отиде въ колебищъ да търси нови противници за правителството на Наполеона.

като са оттегли на Гаета неаполскитъ царъ съ войската, никой не вѣруваше че ще са въздржи дълго време. Напротивъ и Сардинія доде на помощъ на Гарибальди, а Неаполцити още са държатъ, макаръ и да чували сѣки день че са ударили двѣти воиски и се Неаполцити оставали навити.

Францушката политика въ Италия.

(продълженіе отъ преднѣтъ листъ)

Нѣ пѣка идемъ по далечъ, и нѣка са попитани въ какво състояніе ще са тури Франция чрезъ поведеніето, което я каратъ да държи. Вилафранскитъ трактатъ отговараше на една висока мисль; дълбоко е скърбно че той остана въ състояніето на мъртва дуа; нѣ царіети, които го подписаха, никой не са искали да турятъ съсъ

сила правата които са упазюваха у него. Това исканіе щѣше да е несъгласно съсъ положеніето което трактатътъ трѣбува да введе въ употребеніе.

— Австрія изгубуваше на Солферино своята върховна властѣта въ Италия; вънъ отъ върховната ѣ властъ върху Венеція, тя не упазюваше нищо.

Франція трѣбуваше ли да наслѣди ролята която тя отърва отъ кжщата на Хапсбургъ? Трѣбуваше ли тя да наложи на Италия своето владѣніе, слѣдъ като развали владѣніе на Австрія? Неинити оброчанія за освободяваніе трѣбуваха ли да достигнатъ до тая изжама? Наистина, нѣ не можахми да възстановимъ ветхити правителства за да ги оставимъ на другитъ день отъ възстановеніето имъ на неизбѣжното противодѣйствіе на народнитъ духъ. Слѣдъ като ги възстановимъ, трѣбуваше да ги закрилиме като заемемъ военно столицити и калетата. Нѣе, освободителити на тоя народъ, съсъ това ставали таквизи, на които не са заплашили данѣктъ! — Римъ, Болонія, Перуза, Анкона, Флоренція, Парма, Модена, Палерма, Неаполъ бѣхъ отсѣдени да не живѣятъ освѣнъ подъ нашето покровителство; тѣ щѣха да премѣнятъ само робството.

Що щѣше да рече Италия, що щѣше за рече Англія, що щѣше да рече цѣла Европа? Тѣ щѣха да видятъ въ Полуостровътъ, тѣй покровителствованъ, една францушка Италия.

И за ползата на кого Императорътъ щѣше да обърни оржжіята си противъ ветхитъ си съюзникъ, сардинскитъ царъ, и щѣше да са тури въ престѣпно несъгласіе съсъ Англія? за ползата на правителствата, които, като не ни показувагъ нити състраданіето си, нити обвѣруваніето си, нѣматъ никакво право да искатъ таквизи жертви.

Императорътъ не може и не ще да прави жертви освѣнъ за праведни причини, за правителствата които не сж умразни на сжщата си земя и които не са турятъ като неприятелни на Франция.

И тѣй въ сичкити точки на гледаніето, за упазюваніето на законното вліяніе на Императора въ Европа, за задържаніето на нашити добри сношенія съсъ силити, за истината на нашата политика, за сжщата честь на Франция, това поведеніе не бѣши възможно.

Другото постѣлуваніе бѣше ли помалко невъзможно и помалко опасно? Италия преминува презъ една годѣма криза на пззначеніето си: тя е въ революція. Едно революціално положеніе завчасъ доде въ тая земя найѣсто редовнити условія за международното сжществуваніе. Отъ тамъ тия дълбоки разстройства, тия докочанія докарани на обшенародното право, тия насилни нападанія, тия пребързани присѣдиненія! Можете ли Франция да подаде рѣка на тия нередовни движенія? Тя която си направи почетенъ титѣлъ за уиѣренността си въ успѣхътъ, тя, която, въ духътъ си за примиряваніе и за правосѣдіе мислила е сѣкоги да предвари събитіята или да ги въспре въ крайнити имъ обстоятелства, можеше ли тя да са тури вънъ отъ правилата които е сѣкоги поддържала? Днесъ, може нѣя да подбуждаме необвѣруванія; нѣ ако бѣхми насърчували Пиемонтъ, намѣсто да го хулимъ какво щѣше да са случи? Щѣхми да скѣсамн отъ нужда сношеніята съ Росія, която си дигна посланикѣтъ отъ Туринъ; съсъ Прусія, която протестува; съсъ Австрія, която са сѣка докачена и заплашувана. Щѣхми да паднемъ неизбѣжно въ единъ всеобщи бой. Иманіето на Франция, трудѣтъ ѣ, индустріята ѣ, сичкото това щѣше да са даде на случайностити на една исполника борба.

Императорътъ щѣше да измѣни ролята и характерътъ. Ръководител на революцията, щѣше да ѝ стане главата; помиритель на Европа, щѣше да ѝ стане плашилото; силенъ посредникъ въ въпроси на равновѣстието, щѣше да изгуби сжштити титли на принадлежността си; избранъ отъ осемъ милиона жребенія, представникъ на народната воля, не щѣше да бѣде освѣтъ орждіето на една партія.

Слѣдователно нити едното нити другото отъ тѣ двѣ повѣненія не са съгласяваше съсъ интересътъ на нашата земя, съсъ мисіята на Императорътъ, съсъ характерътъ на нашия учреденія, съсъ движеніето на новити идеи които са показуватъ вредъ.

Франція не можеше нити да испълни въ Италия ролята на Австрія нити да послужи на революцията. Тя не трѣбуваше нити да благопріятствува революціонните присѣдиненія нити съвършенните прѣтиводѣйствія. — Когато Императорътъ призова Италианците да станатъ войни за една голѣма причина за да станатъ граждани на една голѣма земя, той не говореше за Пиемонтъ, а за Италия.

Неговити чувства, както неговата мисія, не са измѣниха; той иска съкоги да усигори независимостта на Полуостровътъ, безъ да насърчи анархията. Господаръ припознатъ отъ цѣла Европа, не му е позволено да улобри наслѣдството на международното право. Господаръ избратъ отъ всеобщото жребеніе, не трѣбува да става подпорка на царѣти отъ които народити са отхахнуватъ.

На кѣсо, нахѣсјуваніето на Франція противъ Пиемонтъ ще бѣде противенъ смисълъ; нахѣсјуваніето на Австрія въ Италия ще бѣде едно докато вѣрно връщаніе къмъ едно положеніе, което тя съсъмъ изгуби; съучастіето съсъ Сардинія ще бѣде едно пригласяваніе на Европа и единъ договоръ съсъ революцията.

Прочее какво има за правеніе, и кой пѣтъ трѣбува да са улови? Подигаха много узоваванія противъ събараніето на единъ конгресъ. Единъ конгресъ не ще бѣде непъзможенъ, освѣтъ ако съгласіето не можеше да стане между силити повикани да го съставятъ: тѣй ли е?

Отъ една година на самъ, у Европа става едно доста дълбоко движеніе и което не го забѣлжаватъ доста. Когато Императорътъ, въ началото на 1859, защищаваше причината на Италия, той едвамъ имаше, за нея, мнѣніето на земята си.

Днесъ сичко е доста измѣнено, Англія, която искаше тогави невѣрушността на трактатити отъ 1816, сега иска италианското единство; Прусія, съединява съсъ скорошенъ документъ, който излиза отъ отличнитъ държавенъ мѣжъ който управлява външнитъ работи, припознава въ италианската народностъ едно честито предказуваніе за нѣмската народностъ, Росія, подъ влияніето на единъ либераленъ царъ, показува и тя расположена да държи смѣтка за единъ новъ елементъ въ животътъ на народити, Австрія и тя сама има единъ голѣмъ интересъ за да излѣзе отъ непостоянствата които тежатъ толко съ тежко върху ѝ, и реформити, които ги даде съ едно доказателство, че е рѣшена да влѣзе въ единъ либераленъ пѣтъ. Кolkото за Франція върна на интересити които тя запази, като не е задължена съсъ никого, тя ще са ползува въ единъ конгресъ отъ възпазюваніето, за което я нѣтъкуватъ, и отъ умереността която тя знаа да държи. — Но добръ отъ съски други може, тя ще бѣде въ съетоніе да покаже точкити на сношеніето между сичкити разномыслиа. Слѣдъ като освободи Италия, поддържа Папата въ Римъ, похули нападаніето върху папската държава и двѣте Сициліи, направи да почитатъ началото на несмисаніето, като го почете тя сама, то не ще може да бѣде подозрителна нити на Италия, нити на Папството, нити на Европа.

Ние имаме твърдъ увѣреніе въ мъдростта на царѣти които ще са представятъ въ конгресътъ, за да не бѣдемъ убѣдени че ще проумѣятъ колко духътъ на сношеніето е сжщото условіе за възстановеніето на редътъ въ Полуостровътъ.

Италия наредена и силна е отъ сега единъ европейски интересъ, като го потвърди съсъ единъ актъ отъ нейната висока властъ, ще са покажи толко съ предумотрителна колкото правосѣдна.

Сѣкакви пѣща и Новини

— Единъ Ефенди, членъ отъ Ахкямѣтъ е наименованъ Давиде-Назири (министъръ на правосѣдіето), намѣсто Мухтаръ бей, който са наименова членъ на Ахкямѣтъ.

— Телеграфътъ отъ Цариградъ до Мосулъ, (въ Анадола) са свършилъ и работи. Той минава прѣвъ изитъ, Анора, Досгачъ, Сивасъ, Харпутъ, Діарбекиръ, Мардинъ, Джерире и Мосулъ.

— Видиса че нѣколко християни въ Сирія си позволили и тѣ отъ тѣхъ страна да нападнатъ на нѣкои мусуламски села и обирали каквото нахѣрили. Н. п. Фуадъ паша издалъ една поличия, да напомни и на християни че то е проведенъ отъ Н. В. Султанътъ да наказува оція които правятъ лошвао.

— Пишатъ отъ Сатадія (въ Андола) че свалили отъ службата му, мюдюринътъ отъ това мѣсто защото правителството го усѣти че правилъ търговия и закупувалъ патизамп.

Внимание! въ чиновницити и особно гръцки владѣти, дѣто правителство търговия и ставате илгизамджии, домусѣи и др.....

— Новѣтъ Едриневски управителъ Вели паша, накаралъ да пуснатъ сичкити запреии за борчъ, като имъ зель кѣфилатъ, за да идатъ да си вършатъ работата и да заплащатъ помалко борчътъ си.

— Види са че разни царски чиновницити въ Едрине продавали злоупотребително црската земя (Ейлакъ) и като земели

тажте давади на стопаниги хюджети. Правителството намира сега че тия пари неотивали у царската каса, и слѣдователно има за непродадена царската земя и иска са отредената десятка. Селяниги сѣ смаени за това излѣгваніе, и са оплакали на пашата да испита тая работа за да не ся обозправдяватъ.

— Въ Едрене сега една крава ся продава отъ 130 до 140 гр. Причината на тая долия цѣна была, че селяниги нѣмали пари да си плащатъ дълговети.

— На тоя часъ у Парисъ излизатъ 504 вѣстника, отъ които 44 сѣ политически и излизатъ съ поржчителствъ, а останалити 460 вѣстника или періодически списанія са занимаватъ за искусствата, за науки, за книжнината, за индустрията, за търговията и за земледѣліето.

Между послѣднити *Вѣстникъ на учениги* е основанъ още отъ 1665 год.

— Нашити българе у Ц-градъ се очакватъ портата да рѣши нашіятъ вѣроисповѣденъ въпросъ. Тия дни сѣ мѣлва изъ цариградъ, че нѣкой отъ нашити чорджии ходили на Портата и ушь отъ тамъ рекли да идатъ за днесъ у сѣбота за единъ рѣшителенъ отговоръ. Който е ходилъ на портата, знае че тамъ може да иди сѣки, и нѣ само единъ пѣтъ, нѣ и десять пѣти на день; освѣнъ това, като са расходи изъ садити, може да дигне пердето на нѣкой одая, да влѣзе ватрѣ, да сѣдне, и безъ да го попыта нѣкой защо е дошелъ, пакъ да си излѣзе. Ние не казваме че нашити чорбаджии споредъ този начинъ са ходили на портата, нѣ. Тѣ може ако не на нѣкой министръ, поне на нѣкой чиновникъ да са исказали желаніето си за единъ отговоръ на прошеніето дадено отъ царограшкити българе за въсталоуеніето на нашата черковна іерархия. И не е чудно да са имъ рекли *бирѣ кичъ понденъ сора* — у сѣбота бива ли попытали сѣ тѣ. — Олуръ е былъ отговорѣтъ. Нѣ работата е да знаямъ дали не ще бѣди и тоя отговоръ такъвзи, каквито сѣ были отъ шестъ мѣсича насамъ.

Види са че нашити чорбаджии — водители или не разумѣватъ какво може да ни даде портата, или пакъ нарочно искатъ да залѣгватъ народѣтъ съ отговори — ирачки. Ние имъ го казахме че портата

може най много това да имъ каже: «портата направи или ще направи забѣлѣжанія на патріархѣтъ, главата на вѣратави, която е грѣцка, за да не ставатъ веке злоупотребенія отъ владыцити които той проважда по епархити ви и които трѣбва да знаятъ языкѣтъ на стадото си». Ето въ какво може да ся заключи сичкото подѣйствованіе на портата въ полза на нашіятъ религіозенъ въпросъ. Да иди по натагѣкъ портата не може.

Нѣ това ли е исканіе то на Българити? — Ние искаме единъ священноначалникъ, кой то да управлява сички ти Български черкови и сичкото българско духовенство; нѣ дѣ го е тоя священноначалникъ? Тоя Свещенноначалникъ трѣбувадасѣществува, че тогази портата да го припознае и да му даде власть за да прави потребното сношеніе съ гражданската власть, както си е съ други Патріарси или Свещенноначалници.

Като прочете горнити редове, Г. Раковски не ще каже че сми Папицаши, ами ще фани да ни погрѣжа и ще ни навре у очи ти Н. П. Г. Иларіона Макаріополски, Свещенноначалникъ избранъ отъ сичкіятъ Български народъ. не стига само народѣтъ да избере единъ Свещенноначалникъ, когото е немалъ, напредъ; законити на Православната (не разумѣвайге Папицашката) черкова го ище това. И за да са увѣритѣ на това, Г. Раковски, ние ви свѣтуваме да идите при нѣкой ученъ Владыка у Бѣл-градъ — тамъ баремъ сѣ чисто православни Владыциги — и да са допитате до него, защото ако ви го иствѣкуваме ние по православніятъ законъ, ние ще кажете, че и тоя законъ е папицашки; тогази ние ще падните въ грѣхъ, а вашето главно наизирателство уредничества въ Цариградъ ще ви са расърди че клоните на безбожество!...

Послѣдни новини.

ТУРИНЪ 1 Ноемь (н. к.).

Войскити на Гарибалди заеха Сеса. Сношеніята между Гаета и Капу са прекъснаха. Срещуваніето на Гарибалди съ Виктор Еммануила бѣше тържественно. Гарибалди

си све шаиката като са приближи до царѣтъ и му каза: «Да живѣй Италійскіятъ царъ». Царѣтъ много нажаденъ за това, подаде му ржката си и му отговори: «Да живѣе май добріятъ отъ пріятелити ми.»

ЛОНДРА, 1 9-врія (н. к.).

Контъ Рехбергъ даде елѣдующити иствѣкуванія за Варшавскіятъ конгресъ предъ дипломатическото тѣло:

Австрія турила три въпроси сирѣчь:

1. Россія и Прусія ще припознаятъ ли извършеннити дѣла въ Италія?

2. Какво ще имъ е поведеніето, ако Ціемонтъ са поддържи отъ една друга сила въ едно нападаніе противъ Австрія;

3. Какво ще направи Прусія ако боятъ са яви и са премѣсти върху една часть на земята етъ Германската конфедерация?

— ОБАВЛѢНІЕ. —

Долоподписаный Докторъ, който сѣмъ свършилъ науки — ти си въ Нѣмско, въ Минхенъ, съсъ диплома, препорѣчамъ са на почтенна та публука, и са обричамъ помощъ на болнити.

Сѣки може да са научи за мене у кжщата на г. Филиповича, на калинджи-кулу, № 8, и у спицаріята на г. Никола Мечлія, на калинджи кулу.

Намирамъ са на кжщата (у г. Филиповича) до 9 часа по европейски сутринната, и етъ 2 до 4 часа послѣ пладня.

Димитрій Николитъ

Докторъ за медицината, за хируріята и за очити.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Октом. 28

Лир. Тур.	Гр.	113	20
Лир. Англ.		125	20
жътица		58	30

Въ Книгопечатнѣ-тъ на Д. ПАВИЧКОВА

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

Днивети на сърцето
отъ Августъ Макетъ (*)

— Госпожа, знаяхъ ли азъ тога-
зи?...можяхъ ли да угадъ?...

— По добръ бѣше!...извика барон-
ката...хубаво щѣше да е за мене да
декарамъ тая млада мома на едно от-
казуваніе, а за васъ да я перачите!..

— И вѣ не щѣхте да липсате да
й. направите това докачаніе, нѣ щѣх-
те да го направите на богинята Съ-
вършенство, чрезъ вашата прекалена
треска.

— Моята прекалена...

— Безъ съмнѣніе...ще отречете ли
че бѣхте болни отъ умътъ?

— Имахъ госпожа, тая смѣшна
болестъ обща на сѣки челѣкъ отъ
моеята възраст, жедостъта на пеззви-
симостъта.

— Обаче, това са посрѣшна чуде-
сно, повтори госпожа Шодрей, за-
щото моята хубава малка амиралка
бѣше болна отъ същата болѣстъ. И
това я въспрѣ да са ужени тутакси.
Искаха я отъ двайсетъ департаменти
и отъ дванайсетъ паришки махли; нѣ
часътъ ѝ не бѣше дошелъ.

— На, проекти, каза Арманъ съ-
съ стиснати зѣби.

— Разумѣвате сега, прекъсна ба-
ронката, защо са смѣхъ толкостъ сега
самичка, като ви видѣхъ да обикаляте
покрай една порта, която азъ държахъ
едно време цѣла отворена за васъ.

— Разумѣвахъ, нѣ азъ необыкаля-
хъ, азъ бѣхъ побъркалъ пѣтътъ.

— Фудулино!

— Богъ да на упаци да сѣмъ такъ-
взи и да отказувамъ на това обично
лице една отъ способности; азъ
имъ са покланямъ напротивъ. Само,
госпожа, същити съображенія не са
представляватъ два пѣти въ животътъ
на единъ челѣкъ. Едно време вѣ мо-

жахте да имате на рѣка тая млада
мома, и вашето пріятелство за мене
правеше ви да вѣрувате че е възмо-
женъ единъ съюзъ дѣто съвършено
не може да са извърши. Азъ не сѣмъ
богатъ, госпожа; госпожа Дампмесниъ
е четири пѣти милионистка; сичко щѣ-
ше да са развали като додеше до смѣ-
тки.

— Това е възможно, измѣнара баро-
ронката, на която замисленіятъ умъ
веке са въртеше около сто нови съ-
ображенія, и които, за да потвърди по
добръ, рѣши да затвори за Арманда
котѣщата на довѣренности. Да, има-
те право; два кжмета съвършено ра-
вни не дохождатъ на единъ само игра-
чъ. За да стане това чудо, трѣбуваше
единъ голѣмъ магесникъ, любовъта.
Вѣ не ми са видите, вѣ Арманда, да
сте единъ челѣкъ твърдѣ покоренъ на
тоя тиранинъ, болкото за госпожа Да-
мпмесниъ, видѣхтея, тя е една мрамор-
на статуя.

Арманъ не можѣ да са въспре
да са подсмихни съсъ невѣрованіе.
Тоя ниниъ мраморенъ образъ видѣ
му са, напротивъ, да е една жена
пълна съ чувство и съ животъ. Ако
бѣше зелъ за нея една друга идея,
Луциана не щѣше да си го прости
никога.

— Както и да е, статуя или нѣ
каза умната господарка, вѣ минахте
твърдѣ близо покрай единъ голѣмъ
кжметъ; и, колкото хубава, колкото
обожаема да бѣде жената, която ще
изберете единъ день, защото найпослѣ
днесъ или утрѣ вѣ ще са оженете,
никоги, азъ ви го казувамъ съсъ въ-
здишаніе, не щѣте да намѣрите една
добра честь като тая която отпусна-
хте безъ да го знаете.

Арманъ подигна рамена.

— По добръ, за да не са оженѣ,
каза той; защото азъ сѣмъ направенъ тѣй
азъ. Най малкото нѣщо не ми аресу-
ва, когато най много са съмнѣвамъ.

— Хайде де! може ли единъ че-

лѣкъ като васъ да не са ожени? пре-
късна баронката съсъ ненавизданіе.
Оставете това нѣ неспособни хора
да достигнатъ това *най много* за кое-
то толко завиждате. Да не са ожени-
те! ищяхъ да ви чуй г. де Бьержъ.
Да не са ожените! да не са даде на
този достоенъ пріятель една мома да
му цѣлува хубавити румени образи,
и малки дѣца да си играятъ съсъ
бѣлѣти му косми! не сте лошавъ сынъ
мыслихъ?

Арманъ замѣлча. Наведи си чело-
то. Улови рѣката на баронката, за-
сѣмъто я цѣлуна и излѣзе.

XXIV.

Имаше право, тая умна пріятелка;
рано или късно, трѣбуваше му да са
ожени; трѣбуваше една фамилия на
старіятъ му баща, трѣбуваше му,
додѣ живѣе, едно ново поколение за
любовъ, за почетъ; слѣдъ смъртъта му
цвѣтата и поменити на потомство-
то му.

Съсъ кое право щѣше да го лиши
отъ това? въ името на кой интересъ,
на коя любовъ? Това жененіе, съща-
та Калиста дали не щѣше да му го
позволи? Ахъ! това, което една женапоз-
волява, въ такѣвъ, случай, трѣбува
да бѣде отъ една нужда добръ по-
зната! Да, Калиста бѣше помислила.
Оженена и тя сама, свързана до смѣ-
рътъ, ерамъ я да скъса тѣя священни
свърски за да земе други незаконни
княгинята съвѣтуваше чистичко прія-
теля си Арманда да са ожени.

Той осѣщаше добръ че една жива,
нѣжна корресподенція съсъ Калиста,
щѣше да му даде потребната сила
да живѣе самси хиляда и двѣсти часа
далеко отъ нея. Нѣ отдалеченъ, безъ
една дума, безъ едно насърчюваніе,
безъ една надѣжба, бѣше невъзможно.

(*) Вижъ № 83.